DE NIEUWSBODE.

ORGAAN DER NEDERLANDERS IN NOORD-AMERIKA.

8ste JAARG. NO 50. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 5 JANUARIJ 1858. GEHEEL NO. 414.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

'S GRAVENHAGE, 26 Nov. Door het ministerie van marine is een maatregel genomen ten aanzien der leveranciers van vleesch aan de verschillende oorlogsbodems, die om vele redenen de goedkeuring der equipages zal wegdragen. Bij de volgende contracten van aanneming wordt bedongen, dat de koeijen, voor het fourageren bestemd, op 's Rijks werven geslagt en afgehakt zullen moeten worden, zoodat alsdan de weg voor alle mogelijke misbruiken is afgesneden.

— Maandag den 7den Dec. zal voor den hoogen raad behandeld worden het beroep in cassatie van *Sidin, Pa Seno, Kasidin* en *Klaas Ledesmo*, zijnde de vier Maleijers, door het prov. geregtshof in Zuid-Holland schuldig verklaard aan feitelijken en gewelddadigen tegenstand jegens hunnen kapitein.

De bij hetzelfde arrest vrijgesproken Maleijer *Setro*, die wegens ongesteldheid niet met zijne makkers naar zijn land kon terugkeeren, is overleden.

— Het visschen op het wrak van de *Lutine* nabij Terschelling is gestaakt; men zal tot het aanstaande voorjaar wachten, en alsdan de goudvisscherij hervatten, zoo ten minste het wrak dan weder niet voor eenige jaren onder het zand wordt gewield. Men schat de waarde, die sedert de laatste visscherij is te voorschijn gebragt, op *f* 24,000. Intusschen is die visscherij met zware kosten gepaard, want de duikers laten zich goed betalen, waarop zij trouwens regt hebben, daar hun arbeid een der moeijelijkste en gevaarlijkste is, die men zich kan denken.

— De gemeente Boekel, in de nabijheid van 's Hertogenbosch, heeft al een zeer treurig stel van ambtenaren naar het schijnt. Voor eenige dagen deelden wij mede, dat de secretaris gevangen is genomen, beschuldigd van poging tot moord op zijnen burgemeester. Nu weder is de ontvanger van diezelfde gemeente, de boezemvriend van den secretaris, gevankelijk naar 's Hertogenbosch overgebragt, wegens het verduisteren van gelden uit de gemeentekas. Het tekort moet omstreeks 2000 gulden bedragen.

— *Van den 27sten.* Gisteren morgen heeft mevr. *de Salis, geb. Morrees*, den ten haren huize overleden Maleijer *Setro* plegtig doen ter aarde bestel en op de begraafplaats *Eik en Duinen*. Nevens de lijkkoets bevonden zich zes zeevarenden, die de slippen van het lijkkleed droegen en drie volgkoetsen. In het eerste rijtuig was mevr. *de Salis* in rouwgewaad gezeten, benevens eene vrouwelijke Javaansche bediende; bedienden in liverei bevonden zich bij het rijtuig; in het tweede waren vier vrouwelijke bedienden gezeten, en in het laatste een heer en eene vrouw. Eene ontelbare menigte was bij deze begrafenis tegenwoordig.

Meer als een staaltje van zonderlinge vereeringsmanie voor het Maleische ras, dan als een voorbeeld tot navolging, deelen wij nog mede, dat de genoemde dame den vorigen avond voor het oog van vele nieuwsgierigen, het lijk van *Setro* op een praalbed heeft tentoongesteld, alsof hij in zijn leven een groot veldheer was geweest.

— Men meldt dat de zaak tegen zekeren predikant op de Veluwe, die, zooals vroeger werd medegedeeld, geregtelijk zou vervolgd worden, ter zake dat hij zich op den kansel in strafbare bewoordingen zou uitgelaten hebben tegen de wet op het onderwijs, vooreerst nog niet ter openbare teregtzitting zal behandeld worden, vermits de stukken van het voorloopig verhoor voor den regter-commissaris aan den minister van justitie zijn opgezonden, ten einde diens oordeel te vernemen over het al of niet geradene der voortzetting dezer zaak.

— De heer *S. van Velzen*, leeraar aan de theologische school te Kampen heeft een verzoekschrift aan de Tweede Kamer ingediend, daarbij overleggende een adres, door de daarbij onderteekende kerkeraden der Christelijke Afgescheidene gemeenten in Nederland aan Z. M. den Koning gerigt, strekkende om te worden erkend als kerkgenootschap onder den naam van Christelijke Afgescheidene Gereformeerde kerk. Adressant verzoekt daarbij, dat alsnog gemeld verzoek door Z. M. worde ingewilligd en dat de Tweede Kamer daartoe hare ondersteuning gelieve te verleenen.

— *Van den 30sten.* Vrijdag is de heer mr. *G. van der Jagt, Wz.*, procureur bij den hoogen raad der Nederlanden en lid van den gemeenteraad alhier, terwijl hij bezig was zich in de duinen nabij deze residentie met de jagt te vermaken, door eene beroerte getroffen, en dezen avond levenloos te huis gebragt. De overledene genoot in volle mate de achting zijner medeburgers.

MIDDELBURG, 27 Nov. Voor de regtbank alhier is behandeld de zaak van den broodbakker *J. W. Tierhoff*, beschuldigd, van brood gebakken en verkocht te hebben, gemengd met eene oplossing van zwavelzuur koperoxyde, thans genaamd blauwe vitriool. Hij is bij verstek veroordeeld tot eene gevangenis van 2 jaren, eene boete van *f* 200. en intrekking van zijn patent als bakker.

Om de aanwezigheid van blaauwe vitriool in brood te ontdekken, doet men eene snede brood in een glas; schenkt daarop kokend water; voegt er eenige droppels zoutzuur bij, en plaatst daarin vervolgens een mes of eenig ander voorwerp van blank ijzer. Na verloop van eenige uren zal men, als er blaauwe vitriool in het brood is, een koperachtigen aanslag op het ijzer zien.

— Men schrijft uit Goes, d. d. 24 Nov.: Gisteren heeft te Kruiningen een treurig jagtongeluk plaats gehad. De timmerman aan de werken van het te graven kanaal begaf zich met zijn 18jarig (?) zoontje op de jagt, waarbij de laatste het ongeluk had zijn vader zoodanig te treffen, dat hij op staanden voet dood bleef.

— Het *N. Amst. Hand en Eff. Blad* maakt melding van een Drentschen knol, te Nijeveen door *J. Schut* opgetrokken, die de zwaarte had van 2 Ned. ponden.

— Door het openbaar ministerie bij de arrondissements regtbank te 's Hertogenbosch is eene regterlijke vervolging ingesteld tegen iemand die, om uit de militairen dienst te worden ontslagen, zich langen tijd zoodanig heesch heeft gehouden, dat hij werkelijk geen geluid scheen te kunnen geven en men hem niet verstaan kon, zoodat hij dan ook als ongeschikt voor de dienst ontslagen werd, en hem zelfs uit zijne woonplaats eene gratificatie van *f* 50 is uitgereikt.

AMSTERDAM, 2 December. Terwijl in Belgie thans strijd gevoerd wordt tusschen twee partijen, waarbij zij, ieder op haar beurt, in herinnering brengen wat door clericalen, wat door liberalen is gedaan, ten einde Belgie van Nederland af te scheiden, is thans een feest in Neerlands hoofdstad gevierd, dat wel ook Belgie betreft, maar waarbij geen strijd gevoerd wordt, en waarbij in het geheugen wordt teruggeroepen met welk regt de verdedigers der citadel van Antwerpen het 25jarig herinnering-feest vieren aan den laatsten strijd op die vesting, of liever op den puinhoop, waarvan *Gerard* had gezegd, dat eene eer was zulk eene vesting verdedigd te hebben waarvan geen voetbreed was, die niet door de projectielen was omgewoeld. Zondag avond had de inleiding tot het feest plaats, met een concert door de hoog- en laksschutterij *Claudius Civilis* den feestelingen aangeboden.

Maandag morgen verzamelden de te Amsterdam aanwezige verdedigers der citadel zich op de beurs. Eene commissie bevond zich aan den Rijnspoorweg, tot ontvangst van hen die van elders verwacht werden. Nadat de feestelingen van buiten de stad aldaar waren aangekomen, begaf de stoet zich, onder begeleiding van de stafmuzijk en de tamboers der stedelijke schutterij, naar de Nieuwe kerk, om eene hulde aan het graf van *van Speyk* te brengen. Aldaar bevonden zich de hh. de subalterne officieren der schutterij. De heer *C. F. Zilleken* sprak de feestelingen bij het gedenkteeken toe en was, in zijne hulde aan den zeeheld gebragt, ook de tolk hunner gevoelens. Na afloop dezer plegtigheid trok de stoet in optogt om het monument aan den volksgeest van 1830 en 1831 gewijd, op den Dam, en begaf zich vervolgens naar het burgerweeshuis, om er een bezoek aan *van Speyks* gedenkteeken te brengen. Daar werden de feestgenooten door jhr *P. H. Bicker*, namens regenten van het gesticht, met eene toespraak ontvangen. Te 12 uur begaf men zich naar de tuinen *Natura Artis Magistra*.

Des avonds werd eene buitengewone voorstelling in den schouwburg gegeven. De helden van het feest, de verdedigers der citadel, die ten getale van nagenoeg vierhonderd aan een vriendschappelijken maaltijd hadden deelgenomen, begaven zich in plegtigen optogt bij fakkellicht naar den schouwburg, en keerden evenzoo terug om het feest in vrolijken kout te besluiten.

— Men verneemt dat de gepens. generaal *de Steurs* te Maastricht, was begrepen onder het getal legatarissen van *Napoleon I.* De generaal heeft het legaat van 400 francs voor zich zelf niet willen aannemen, maar heeft zich tot den burgemeester van die stad gewend, met het verzoek het in vier gelijke deelen ter hand te stellen aan de vier oudste dienaars van de republiek en het eerste keizerrijk, te Maastricht woonachtig, die van dat legaat geen deel zouden hebben genoten.

— In de zitting van de arr.-regtbank te Nijmegen van l. l. Woensdag zijn 19 broodbakkers, die door het kantongeregt ter zake van het inmengen van zemelen waren veroordeeld, doch van die uitspraak hooger beroep hadden aangeteekend, vrijgesproken.

GRONINGEN, 28 November. De ontzettende ramp die de vesting Mainz heeft getroffen, wekt vooral hier ter stede groote belangstelling op. Even als daar, hebben de ingezetenen dezer vesting een goed gevuld kruidmagazijn binnen hunne wallen, en de reeds zoo dikwijls aangewende pogingen om dit op verderen afstand te brengen, hebben nog altijd niet gebaat. Nog onder den indruk van de vreesselijke ramp, die nu weder de inwoners van Mainz is overgekomen, en van meer dan eene zijde daartoe verzocht, uiten wij hier den wensch, dat toch aan onze stedelijke regering de oogen mogen opengaan voor het gevaar, 't welk ook deze stad nacht en dag bedreigt.

Een ingezeten van Mainz, die meer dan een half uur van het kruidmagazijn af woonde, schrijft dat de schok in zijne woning nog zoo zwaar was, dat bijna alle glasruiten in zijn achterhuis sprongen en een glazen dak, 't welk als lantaren op de derde verdieping was aangebragt, met een verschrikkelijk geraas naar beneden stortte. Dit gebeurde op een afstand die veel verder was dan die van het kruidmagazijn bij de Boteringepoort alhier tot aan de Heerepoort. Wie zegt niet op de gedachte alleen, dat ook onze stad een gelijk lot kan treffen als de Duitsche vesting.

— Van Winsum, (Friesland) wordt gemeld: "Een treffend voorval heeft hier Maandag jl., des namiddags nagenoeg 1 uur, plaats gehad met het graven van een riool ter diepte van nagenoeg 8 voet, om eene pomp in te leggen, tot waterleiding uit de gracht naar den put in den stal, tot drenking van het op stal staande vee. Terwijl het huisgezin aan tafel zit te eten, houdt *G. S. Atema*, zwager en knecht van den veehouder *P. A. Jongeman*, alhier op Waekens, zich bezig met het opdelven van 't riool, dat bijna in gereedheid was. De te 1 uur bestelde timmerlieden op het erf komende, zien dat het riool nog niet in gereedheid is. Naderbij komende, ziet de timmerman *H. Klaver* 's man schouders en pet even uit den grond steken. Terstond neemt hij de aarde voor den mond weg, maar helaas! *Atema* is een lijk! De massa uitgeschorene aard heeft hem als plat gedrukt. Het lijk is met groote moeite uit het graf gedolven. Algemeen was de ontsteltenis! Wie schetst de droefheid der oude moeder, toen de dadelijk ter hulp gehaalde geneesheer *Oosterhaven* de verzekering gaf, dat deze haar laatste en zeer krachtvolle zoon niet meer leefde;—wie de droefheid der eenigste zuster, die voor ruim een twaal jaren zoo plotseling door eenen val in de schuur haren eersten man en harer kinderen vader verloor!—*Gerrit Atema* was een braaf, werkzaam mensch, algemeen geacht en bemind, oud ruim 37 jaren.—Dat toch in dezen tijd, nu zoo vele putten en riolen worden opgegraven om drinkwater voor het vee te verkrijgen, de noodige voorzorgen worden genomen tot voorkoming van ongelukken."

— Een treffend ongeluk, waarvan men, helaas! meermalen hoort, had jl. Vrijdag morgen te 't Zandt plaats. De kuipersknecht *K. Wiersum*, een oud geweer, dat in langen tijd niet gebruikt was, willende beproeven, laadde het met een schot kruid, van een stop voorzien, en het afschietende, had hij het ongeluk, dat de loop barstte en hem aan de linkerhand zoodanig kwetste, dat de duim totaal vergruisd werd, en hij daarbij nog twee diepe wonden even boven den duim in den arm ontving. Men hoopt, dat de edele deelen niet te zeer beschadigd zijn, en de hand dus, behalve het gemis van den duim, goed weer zal kunnen herstellen. Het ongeluk wekt hier aller deelneming, te meer, daar *Wiersum* ieders achting en genegenheid bezit wegens zijn oppassend en braaf gedrag. (*Prov. Gron. Ct.*)

CHINA.

De tijdingen uit China ontvangen, zijn alles behalve geruststellend. Lord *Elgin*, ontevreden over zijne gedwongen werkeloosheid, wil naar Engeland terugkeeren, daar hij geen zijner eischen door eene gewapende magt kan ondersteunen, en er vooreerst geen vooruitzigt bestaat, om daarin te voorzien. Inmiddels handelt het Chinesche bestuur meer en meer in vijandigen zin, zoodat de toestand werkelijk onhoudbaar wordt; men acht het zelfs niet onmogelijk, dat alle Europeanen gedwongen zullen worden het Chineesch grondgebied te ontruimen, willen zij niet aan het gevaar zijn blootgesteld om door de Chinezen vermoord te worden. De formele oorlogsverklaring aan Engeland is een feit, en daaruit zou kunnen voortvloeijen een verbod van het gouvernement van Peking, om verder met de barbaren handel te drijven. Bij het geringe onderscheid, dat de Chinezen tusschen de Europesche natiën maken, is het te voorzien, dat al de handeldrijvende natiën in dit verbod begrepen zullen zijn.

Daar Engeland althans in het volgende jaar nog niet in staat zal zijn, om zich behoorlijk in China te handhaven, zal Frankrijk onwillekeurig misschien gedwongen worden een grooter aandeel in den Chineschen oorlog te nemen, dan men aanvankelijk voornemens was, en het is niet onwaarschijnlijk, dat de Russische en Fransche vanen eerlang nevens elkander tegen de Chinezen strijden, daar de grieven van Rusland ook allezins voldoening eischen.

Volgens berigten uit Shanghaï, tot den 15den September loopende, schijnen Rusland en Amerika thans met betrekking tot de Chinesche aangelegenheden de handen ineengeslagen te hebben. Beiden schijnen te Canton groote handelsprivilegiën te zoeken, en laten Engeland en Frankrijk aan hun lot over.— Te Shanghai wilde men overigens weten, dat de rebellen tegen Canton oprukken. Zoo dit berigt wordt bevestigd, zouden de Engelschen een grooten steun bekomen, grooter welligt dan Frankrijk, Rusland en Amerika hun kunnen verschaffen.

De jongste berigten uit China melden, dat de vijandelijkheden van het hof van Peking tegen de vreemdelingen elken dag toenemen. De Keizer van China heeft bevel gegeven om eene nieuwe vloot uit te rusten.

DUITSCHLAND.

Als het kalf verdronken is gaat men den put dempen. Nu het springen van den kruidtoren bij Mainz zulke noodlottige gevolgen gehad heeft, wordt men er eerst op bedacht die gevaarlijke naburen uit zijn midden te verwijderen. De burgemeester van Mainz heeft eene publicatie afgekondigd, waarbij wordt kennis gegeven, dat de verplaatsing der kruidmagazijnen uit de onmiddelijke nabijheid der stad de inwoners voortaan tegen zulk eene ramp zal vrijwaren.

Omtrent de oorzaak der ontploffing vindt het gerucht het meest ingang, dat de ramp aan kwaadwilligheid zou zijn te wijten. De opziener van het kruidmagazijn zou zich aan diefstal van kruid schuldig gemaakt, en, naar men zegt, ter voorkoming van de ontdekking, zich met het gebouw hebben laten in de lucht vliegen. De schildwacht, die als door een wonder in het leven bleef, moet den opziener kort voor de ontploffing bij of in den toren gezien hebben. In eene correspondentie van de *Koeln. Zeit.* leest men verder: *dat een Oostenrijksche onderofficier geregtelijk vervolgd wordt, als vermoedelijk bedrijver van de bijna ongeloofelijke misdaad, die zulk eene verschrikkelijke ramp veroorzaakte. Hoewel het waarschijnlijk is dat bedoelde onderofficier bij de ontploffing het leven heeft verloren, is toch zijn signalement overal verzonden, om voor het geval dat hij mogt ontkomen zijn, voor zijne aanhouding te zorgen.*

Een later berigt doet het als bijna ontwijfelbaar voorkomen, dat het ongeluk te Mainz door kwaadwilligheid is veroorzaakt. Des namiddags van den 18den, te 2 uur, was een Oostenrijksch vuurwerker, met eene vermoedelijk vervalschte toegangspermissie voorbij de schildwacht gekomen en door middel van den ontvreemden sleutel in den toren gegaan.— Eenige personen in den omtrek hadden den man kort voor het ongeval nog voor een der vensters zien staan. De persoon, die als dader wordt vermoed en ook vermist is, was ongunstig bekend; men had hem den bijnaam van het galgengezigt gegeven. Deze man had, wegens weigering van een door hem gedaan verzoek om te mogen huwen, herhaaldelijk bedreigingen tegen de militaire overheid geuit, en daar juist omtrent den tijd der catastrophe het militaire gymnastische feest in de nabijheid van den toren zou gehouden worden, hetwelk, gelijk wij hebben gemeld, door onvoorziene omstandigheden is verhinderd, zoo denkt men, dat hij op deze verschrikkelijke wijze zijne wraak heeft willen koelen.

Bij besluit van den Keizer van Ostenrijk is eene openbare inschrijving bevolen ten behoeve van de slagtoffers van de ramp te Mainz. *De Keizer heeft voor 20,000 florijnen ingeschreven.* Ook elders hebben zich vele commissien gevormd tot inzameling van geldelijke ondersteuning ten behoeve der huisgezinnen die daarbij in het bijzonder hebben geleden.

— Volgens de jongste mededeelingen uit Mainz, heeft zich aldaar eene commissie gevormd, zamengesteld uit leden van alle geloofsbelijdenissen en aan het hoofd van welke de bisschop en de burgemeester staan. In eene van haar uitgaande oproeping tot inzending van liefdegaven, verklaart de commissie, dat deze op meest doelmatige wijze zullen besteed worden.

Vrij algemeen wordt te Mainz *gezegd*, dat men den booswicht, die de ontploffing van den kruidtoren heeft veroorzaakt, zekeren Oostenrijkschen vuurwerkmaker *Wimmer*, op het spoor is. Dien aangaande wordt het volgende verhaald: Een onderofficier van het garnizoen had zich door zijn dienstijver onderscheiden, en sedert lang was hem bevordering toegezegd; doch zoo als het dikwerf gaat, anderen werden hem achtereenvolgens voorgetrokken, en hij was en bleef onderofficier. Daarover verbitterd, besloot de rampzalige zich op eene verschrikkelijke wijze te wreken. Een der generaals had op den dag der ontploffing een honderdtal officieren aan een gastmaal willen vereenigen, en daarna zouden de gasten onderling eene gymnastie-partij houden. Bedoelde onderofficier wist dat het gezelschap te 3 uur zou bijeenkomen. Hij begaf zich daarop naar den generaal-kommandant en vroeg om den sleutel van den kruidtoren, vermits er kruid moest geschift worden. Aangezien dit meermalen gebeurde, koesterde die generaal geen argwaan en gaf den sleutel, waarna de onderofficier naar den toren ging en eene lont vervaardigde, die, zoo als hij berekende, te 3 uur uitgebrand zou zijn, als wanneer het geheele kruidmagazijn in de lucht zou vliegen met al de aan het gastmaal vereenigde officieren, want het lokaal, waar zij zich zouden vereenigen, ligt digt bij den toren. Het schijnt nu dat hij zich in de berekening van den tijd, dien de lont branden kon, heeft bedrogen, waardoor de ontploffing vroeger gebeurde, terwijl de gymnastiepartij bovendien wegens het ongunstige weder een dag was uitgesteld!

De ramp van Mainz zal voor andere plaatsen van Duitschland, die tot nu toe ook aan het gevaar van buskruidontploffingen bloot stonden, van gelukkige uitwerking zijn. De Koning van Beijeren heeft reeds het voorbeeld gegeven, door te bevelen, dat de 2000 centenaren buskruid, die in de vesting Grunwald opgehoopt lagen, van daar worden verwijderd en over verscheidene plaatsen verdeeld. Met de uitvoering hiervan is dadelijk een aanvang gemaakt. Die zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht!

— In gevolge het bekende munttractaat tusschen de meeste staten van Duitschland, in het begin dezes jaars gesloten, heeft men in Oostenrijk met den 1sten dezer maand opgehouden munten te slaan naar den tegenwoordigen voet en zullen met een nader vast te stellen dag de thans gebruikt wordende munten buiten omloop gesteld en vervangen worden door den nieuwen gulden. De gulden is verdeeld in 100 cent, in plaats van, als tot dusverre, in 60 kreuzer. Er zullen behalve den gulden, nog geslagen worden stukken van ½ en van ¼ gulden en verder pasmunten van zilver van 10 en van 20 in een gulden, en pasmunten van koper, namelijk stukken van 3, 1 en ½ cent. De zilverwaarde van den nieuwen Oostenrijkschen gulden in verhouding van den Nederlandschen muntvoet zal circa *f* 1,16 zijn.

Nu alzoo het muntstelsel naar het decimale stelsel is ingerigt, is het ook te wenschen dat de maten en gewigten daarnaar wierden ingerigt.

ENGELAND.

LONDON den 28 November. Ten blijke van den zeer ongunstigen invloed, dien de dusgenaamde geld-crisis hier te lande op de nijverheid uitoefent, kan strekken, dat van de 87 katoenfabrijken in Manchester, in welke anders 24,294 personen werkzaam waren; verleden woensdag slechts 30, met 10,273 werklieden, nog in volle werking waren; in 23 andere, met 8,432 arbeiders, werd slechts een gedeelte van den dag gewerkt, en 12 van die fabrijken, met 5582 arbeiders, stonden geheel stil. Van de 16 zijdefabrijken was er geene meer in volle werking; 2 derzelve, met 1780 arbeiders, stonden geheel stil, in de 13 overige, met 2853 arbeiders, werd slechts een gedeelte van den dag en tegen verminderd loon gewerkt. Even treurig is het ten aanzien van andere fabrijken gesteld. In het geheel zijn daar van de 233 fabrijken van onderscheidene soort slechts 73 met 16,861 arbeiders in volle werking, terwijl 18,136 werklieden slechts korte dagen werken en 10,391 geheel zonder arbeid zijn. Onder deze opgaaf zijn niet begrepen de te huis werkende wevers en andere dergelijke werklieden, wier arbeid meerendeels geheel stilstaat.

Te Preston wordt het aantal der geheel of ten deele *zonder arbeid zijnde fabrijkwerkers op 25,000 geschat. — Uit vele andere fabrijksteden luiden de opgaven insgelijks zeer ongunstig.*

— Te Carlisle heeft men welgelukte proeven genomen, om varkens onder den bedwelmenden invloed van chloroform te dooden. Naauwelijks was de spons onder den neus van het dier gebragt, of het lag bewegingsloos. Door het algemeen aannemen van dit middel ware welligt marteling der dieren en zelfs gevaar voor den slagter te voorkomen.

— Men is sedert een paar weken werkzaam, om het kolossaal stoomschip (waarvan wij reeds vroeger eene korte beschrijving gaven,) en dat den naam heeft ontvangen van *Leviathan*, te water te laten. Het schip was wel, na reusachtige pogingen, eenige voeten het water genaderd, maar het afbrengen heeft nog niet willen gelukken. Eenige ongelukken, die aan verschillende werklieden den dood of verwondingen hebben toegebragt, zijn daarbij voorgevallen, en nu had gisteren daarbij weder een droevig ongeval plaats. Eene stellaadje aan de rivierzijde, op welke ruim 200 toeschouwers zich geplaatst hadden, stortte met een vreeselijk gekraak geheel in, waardoor zeer velen gekwetst of gekneusd werden; vijf daarvan zoo erg, dat zij in hoogst gevaarlijken toestand naar het hospitaal vervoerd moesten worden. Men zegt, dat, toen zeker man de stellaadje had opgeslagen, om de plaatsen daarop voor een stuiver per persoon te verhuren, de onveiligheid van die timmering onder het oog der politie is gebragt, maar dat deze daarop geen acht heeft geslagen.

— Een Ingenieur, met name *Charles Boyd*, geeft in eenen brief aan den *Times*, eene nadere verklaring van zijn, reeds voor geruimen tijd aan den Keizer der Franschen gedaan voorstel, om Frankrijk en Engeland, in stede van door middel van eenen tunnel, zooals de heer *Gamond* wil, met meer vooruitzigt van slagen, door eene kokerbrug te verbinden. Als einde dezer spoorwegbrug zouden de hoogten van Dover en Kaap Grinez bij Calais gekozen worden, opdat de grootste schepen er onder door zouden kunnen zeilen. De brug zou rusten op pilaren van 500 voet hoogte, die uit de diepte der zee zouden worden opgebouwd. De brug zou nagenoeg 20 Engelsche mijlen lang zijn en door middel van een sneltrein in 20 minuten gepasseerd worden. De grootste diepte van het kanaal is omtrent 21 vadem, de gemiddelde 12 à 14 vadem, de grond bestaat uit vaste kalk en de buisvormige brug zou zoodanig kunnen worden gebouwd, dat het daglicht er in doordrong en ook de ventilatie voldoende ware.

FRANKRIJK.

PARIJS den 28 November. Gisteren nacht te half drie uur is in het kasteel van Vincennes een groot ongeluk gebeurd. De derde verdieping van den klokkentoren, welke tot hoofdingang dient, is ingestort en 25 soldaten, benevens 5 gevangenen, welke zich in de corps de garde bevonden, zijn onder het puin bedolven. Men is met het wegruimen van het puin bezig, om de slagtoffers daar onder uit te halen. Zoodra de Keizer deze treurige tijding ontving, heeft hij zich in een open rijtuig naar Vincennes begeven.

— De instorting van een gedeelte van het fort te Vincennes is het onderwerp 't welk de algemeene aandacht zeer bezig houdt. Naar men verneemt, hebben 19 militairen, die meest alle den oorlog in de Krim mede hebben gemaakt, den dood onder de puinhoopen gevonden.

Men vraagt, hoe het mogelijk is, dat zoodanig onheil heeft kunnen plaats hebben in eene militaire inrigting, die aan het regelmatige en dagelijksche toezigt der genie is onderworpen. Het gewelf, 't welk is bezweken, dagteekent van de 13de eeuw. Boven hetzelve werden geweerloopen geborgen.

— *Een voorval dat ll. Vrijdag te Parijs plaats greep bewijst op nieuw wat de vrees kan uitwerken.* De geneesheer *F.*, dien dag van eenige bezoeken teruggekeerd, herinnerde zich eenige uren later, dat hij eene flesch met uitmuntenden Jamaica rum, hem door een zijner patienten ten geschenke gegeven, in zijn rijtuig had achtergelaten. Terstond ging hij naar den chef van het station der huurrijtuigen en zeide hem dat in eene zijner coupékoetsen eene flesch met allerhevigst vergift was blijven liggen, weshalve hij zijne voerlieden ten ernstigste moest waarschuwen dat zij van dit doodelijk vocht niets gebruiken zouden. Ter naauwernood was hij weder te huis, toen men hem kwam verwittigen dat drie voerlieden van het naastbijgelegen station door de verschrikkelijkste pijnen in de ingewanden werden gemarteld. Het kostte den doctor veel moeite die onvoorzigtige en oneerlijke proevers gerust te stellen.

— Te Bordeaux heeft dezer dagen de opper-rabbijn bij de opening van een godshuis voor de Israëlietische gemeente, ten aanhoore van den prefect, den rector der akademie, den oudsten pastoor en een aantal belangstellenden, eene redevoering gehouden, waarin hij hulde bragt aan het Christendom, dat de leer der liefde tusschen de menschen overal verkondigt en helpt bevorderen; *eene leer,* waarvan de beginselen en grondslagen in de godsdienst van *Mozes* zijn gelegd. De rede heeft algemeen indruk gemaakt, en men heeft den rabbijn geprezen, die zoozeer den geest der verdraagzaamheid bleek te begrijpen, welke overigens nog *too* weinig soms wordt begrepen. De *Univers* zal zich in deze zaak echter weinig kunnen verheugen; 't is toch een Israëliet die gesproken heeft, en 't zijn Gallicaansche Katholijken die de redevoering toejuichten.

— De telegraaf brengt berigt, dat de Koningin van Spanje eergisteren gelukkig van een zoon bevallen is. De jong-geborene is de vermoedelijke erfgenaam der kroon.

FEUILLETON.

EEN BLAD UIT HET DAGBOEK EENS ADVOCAATS.

NAAR HET ENGELSCH VAN JOHN D. WILLIAMS, M. D.

Met uitzondering der geneeskunde, is er geen beroep zoo moeijelijk, om vasten grond te krijgen, als de regtsgeleerdheid. Het gebeurt menigmaal, dat de beste jaren van eens jongmans leven in de eene of andere donkere straat voorbijgaan, met naar een voetpad te wachten, dat hem tot eenen naam in zijn beroep zal voeren, en wat nog van meer belang is, geld in zijnen zak zal brengen. Niemand dan zij, die de harde ondervinding tot hunnen gids hebben gehad, weten alles, wat een jongman heeft door te staan, eer hij eene achtingswaardige plaats in deze wereld van wedijver en zorgen kan bekomen. Niemand dan zij weten van zielsziekte te spreken, eene ziekte, duizend maal erger dan eenige ligchamelijke ongesteldheid, welke die arme zoekers naar eenen naam gedwongen zijn te lijden. Maar er is eene voldoening. Met een onwankelbaar voornemen, eene strenge regtschapenheid, en eene onverflaauwde volharding, zal de geluksdag komen. Dezelve mag vertraagd worden, maar eenmaal moet hij komen, en dan, als het doel bereikt is, komt de worsteling om er toe te komen veel minder voor, dan zij inderdaad was.

In 1846 werd ik tot de regtbank toegelaten. Ik zal nimmer mijn gevoel van trots vergeten, toen ik voor het eerst mijnen naam zag,

HENRY MELTON,
ADVOCAAT,

in al de pracht van vergulde letters op een zwart bord, gespijkerd op de deur van een eenvoudig huis, in de Chamber straat te New York. Gij moet weten, goedaardige lezer, dat ik mijn kantoor in dat huis had. Het bestond uit twee kamers, eene soort van ontvangkamer en mijn heiligdom. Ik kan mij nog zeer goed herinneren hoe het laatste gestoffeerd was, ofschoon er sedert zoo vele jaren verloopen zijn. De voornaamste huisraadartikelen waren twee groote boekenkasten, die mijne bibliotheek bevatten. Op de onderste planken stonden groote boeken, in perkamenten banden, met roode titels op den rug. De bovenste planken bevatten boeken van een veel ligter kaliber, en, om de waarheid te zeggen, deze werden veel meer weggenomen, dan de eersten.

Welnu, ik zette mij voor mijnen lessenaar, op denzelfden dag, waar op het vermelde bordje aan de deur verscheen, en verwachtte niet minder, dan dat ik weldra met zaken zou overstelpt worden, maar ik vond mij hierin weldra teleurgesteld: de eene dag voor, de andere dag na ging voorbij, en er kwam geene enkele levende ziel opdagen. Ik was wanhopig. Mijne geringe middelen raakten langzamerhand op, en hoe zuinig ik het ook aanlegde, ik moest toch eten.

Er gingen zes maanden voorbij en ik had nog geen enkelen client. Op zekeren dag hoorde ik schellen, maar ik sloeg er toen geene acht meer op: toen ik het eerst mijn kantoor betrok, deed zulk een geluid mij de vingers door het haar strijken, mijn vest nedertrekken, en een van de boeken in ligtgele banden, met roode rugtitels grijpen—maar ik was zoo dikwijls bedrogen, dat ik het nu naauwelijks hoorde, of slechts verwachtte mijnen jongen te zien binnenkomen, met het berigt "er is een man, die om vijf en twintig cents vraagt voor de *Herald*" of met den eenen of anderen aanval op mijne beurs. Hoe groot was dus mijne verbazing, toen de jongen de deur opende en met eenen glimlach zeide:

"Mijnheer, daar is eene dame, die vraagt om u te spreken."

Ik sprong op en was voor een oogenblik geheel verbijsterd; maar de jongen keek naar mij met zulk eenen merkwaardigen blik, die zoo ganschduidelijk scheen te zeggen, "eerste client", dat ik weder oogenblikkelijk tot mij zelven kwam, en, al de waardigheid aannemende, die mij ten dienst stond, beval ik den jongen de dame te zeggen, dat ik in weinige minuten vrij zou zijn.

Nadat ik eenig papier op mijnen lessenaar had gereed gelegd en een der vermelde boekdeelen in perkamenten banden in de hand had genomen, gelastte ik den jongen de dame binnen te laten.

Terstond daarop werd zij in mijne kamer geleid. Ik was niet in de gelegenheid, om te zien of zij oud of jong was, daar zij digt gesluijerd was. Klaarblijkelijk moest er binnen kort in hare familie een sterfgeval hebben plaats gehad, want zij was in den zwaren rouw. Ik verzocht haar te gaan zitten, en nam eene luisterende houding aan.

"Heb ik het genoegen van met Mr. Melton te spreken?" vraagde zij op eenen muzikalen toon.

Ik maakte eene buiging ten teeken van bevestiging.

"Ik wenschte u te raadplegen, mijnheer," vervolgde zij op denzelfden helderen toon, "over eene zaak, waarmede mijn geluk naauw verbonden is. Ik zal u terstond de zaak ter overweging voorleggen. Eerstelijk dien ik u te zeggen dat mijn naam M'Leod is, Margaret M'Leod....."

"M'Leod," viel ik haar verbaasd in de rede. "Toch geene bloedverwant van den heer, die verleden week....." ik aarzelde om den zin vol te maken.

"Vermoord is, meendet gij te zeggen," vervolgde zij, "Ja, mijnheer; ik ben zijne dochter." En zij ligtte den sluijer van haar aangezigt terwijl zij dit zeide, en onthulde gelaatstrekken van eene onovertreffelijke bevalligheid.

Ik staarde met toenemende belangstelling naar mijne schoone bezoekster, want de moord van James M'Leod had zeer veel gerucht gemaakt. De vorige week waren de nieuwsbladen vol geweest van deszelfs bijzonderheden.

"Gij zult zeker weten," ging Miss M'Leod voort, "dat zekere jongman, Harvey Johnston genaamd, gearresteerd is op vermoeden van die daad bedreven te hebben: maar ik *weet*, dat hij onschuldig is."

"Inderdaad!" antwoordde ik. "Hoe kan dat zijn? De schijn is zeer sterk tegen hem, in zoo verre wij naar de berigten der nieuwsbladen oordeelen kunnen."

"Ik *zeg* u, dat hij onschuldig is—hij is onschuldig!" riep zij, in tranen uitbarstende. "Harvey was tot zulk eene misdaad niet in staat! Och, gij kent hem niet, mijnheer. Als gij hem kendet, zou zelfs de minste zweem van verdenking geene enkele minuut in uw gemoed verwijlen."

Door den hevigen toon, waarop zij mij aansprak, doorgrondde ik terstond haar geheim, namelijk dat zij op Harvey Johnston verliefd was. Ik liet zachtjes bemerken, dat ik zulks begreep, en zij bekende oogenblikkelijk, dat het de waarheid was.

Ik verzocht de jonge dame mij al de omstandigheden van dit geval, die zij wist, mede te deelen, zoo als zij wezenlijk waren. Hiertoe ging zij over, en het hoofdzakelijke harer verklaring was als volgt:

Mr. James M'Leod was een koopman, die den handel had vaarwel gezegd, en in de bovenstad woonde, zoo als de Bleeker straat toen genoemd werd. Hij was een weduwenaar, en zijn gezin bestond uit hem zelven, zijne dochter— het eenigste kind dat hij had—eene jufvrouw van middelbare jaren, die tot eene soort van gouvernante strekte, en twee meiden.

Mr. M'Leod was een zeer norsch man, die nimmer van meening veranderde, en die naar de letter in zijne huishouding wilde gehoorzaamd zijn. Hij glimlachte bijna nooit, maar trok de wereld door, onbeminnend en onbemind. Het is waar, zijne eenige dochter, Margaret, scheen hem somtijds zachter te stemmen, maar toch scheen hij haar nooit met de liefde eens vaders te beschouwen. Hij was beleefd tegen haar, en dat was alles. Wat Margaret betreft, zij had haren vader zoo lief, als zijn koud karakter haar toeliet, maar daar zij nimmer eenig teeken van liefde van hem ontvangen had, is het bijna niet te verwonderen, dat hare genegenheid meer eene zaak van pligt dan van gevoel was.

Sedert een jaar voor de dagteekening dezer geschiedenis, hadden zij een zeer afgezonderd leven geleid, en weinig of geen gezelschap ontvangen. Hun huis in de Bleeker straat was zeer groot, zoodat zij slechts een klein gedeelte van hetzelve bewonen konden, en ik herinner mij nog het gevoel van verlatenheid, dat Miss M'Leod in mijn gemoed deed ontstaan, toen zij het onbewoonde gedeelte van het huis beschreef.

Op zekeren dag deelde haar vader haar mede, dat hij voor haar en hem zelven eene schikking had gemaakt, om den avond bij een zijner gewezene compagnons door te brengen. Het was hier dat zij voor het eerst Harvey Johnston ontmoette, en zij waren spoedig aan elkander gehecht. Zij werden innige vrienden, en de vriendschap rijpte spoedig tot liefde. Gedurende eenen langen tijd ontmoetten zij elkander heimelijk, daar Margaret haren vader niet met haren hartstogt durfde bekend maken. Ten laatste verkreeg Harvey van haar de vergunning, om zijnen wensch aan Mr. M'Leod bekend te maken. Hij deed zulks, en ontving eene geheele weigering; ja, Margaret's vader was zelfs zoo ver gegaan, van hem te beleedigen en hem te verbieden ooit weder tegen zijne dochter te spreken. Het is bijna niet noodig te zeggen, dat zijne bevelen niet gehoorzaamd werden—de minnenden hielden briefwisseling en beminden elkander als te voren. Eindelijk besloot Margaret M'Leod, dat, als haar vader zijne toestemming niet tot haar huwelijk wilde geven, zij zonder dezelve huwen zou, maar zij begeerde dat Harvey nog eene poging meer zoude doen.

Dit brengt ons tot op den dag des moords. Op dien dag legde Harvey een bezoek bij Mr. M'Leod af, des avonds ongeveer ten negen ure—men had gehoord dat zij hooge woorden hadden, en vervolgens kwam er eene gaping voor. Dienzelfden avond ongeveer ten elf ure wandelde een policiebeambte de Bleeker straat af, en zag Mr. M'Leod's voordeur open staan. Hij stapte den stoep op, om dezelve te sluiten, toen hij zich verbeeldde het geluid van voetstappen in het huis te hooren. Hij trad binnen en steeg den trap op. Toen hij de voorkamer bereikte, ontmoette zijn blik een vreeselijk gezigt. Mr. M'Leod lag regtuit op den vloer, morsdood. Er lag eene plas bloed naast het lijk, alsmede een mes, met hetwelk de daad klaarblijkelijk bedreven was, want het bleek bij een verder onderzoek, dat zijn hals van oor tot oor was afgesneden. Doch het vreemdste gedeelte der gebeurtenis was, dat Harvey Johnston bij den vermoorden man in de kamer werd gevonden. Toen de policiebeambte het eerst de kamer binnenkwam, vond hij hem langs den muur rondtastende, want het vertrek was geheel donker, tot dat de policieman met zijne lantaren kwam. Natuurlijk werd Johnston gearresteerd, en de bewijzen tegen hem schenen verpletterend, want men bevond dat het mes, waarmede de moord bedreven was, hem toebehoorde. Er werd eene coroners jury opgeroepen, en Harvey Johnston werd in hechtenis gesteld om bij de volgende regtszitting verhoord te worden, wegens het voorbedachtelijk vermoorden van Mr. M'Leod, en elkeen, die de bijzonderheden van het onderzoek des coroners las, scheen volkomen van zijne schuld overtuigd te zijn.

Zoodanig was de hoofdzakelijke inhoud van hetgeen Miss M'Leod mij mededeelde. Het spreekt van zelf, dat zij in den loop van haar verhaal menigmaal schreide, en herhaaldelijke verzekeringen van haars minnaars onschuld uitte.

"Welnu, Mr. Melton," voegde zij er bij, toen zij geëindigd had, "ik wenschte dat gij zijne zaak op u naamt—en in 's hemels naam doet alles voor hem wat gij kunt, want ik moet u zeggen, dat al zijne hoop op

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. QUINTUS, REDACTEUR.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 5 JANUARIJ 1858.

VEEL ZEGEN IN HET NIEUWE JAAR!

Het jaar 1858 heeft reeds voor eenige dagen zijnen loop begonnen en wij brengen onzen lezers thans den gewonen gelukwensch. Zoodanig een ernstige en regt gemeende wensch heeft deze keer meer te beduiden dan anders, want het oude jaar, hetwelk kortelings afscheid van ons heeft genomen, is, gelijk iedereen weet, slecht geeindigd, en wij kunnen hem geenen vrolijken afscheidsgroet naroepen.

Ten gevolge der jongste vreesselijke handels- en financiele-revolutie drukt nog een zware last op de gansche beschaafde wereld, en zij zal er de naweeën nog eenen langen tijd van bespeuren. Hopen en wenschen wij derhalve, dat het nieuwe jaar het tot in zijne diepste grondslagen geschokte maatschappelijke verkeer weldra weder frisch en krachtig doe herleven, en mogen dan tevens de ernstige ervaringen, die wij in het oude jaar opdeden, in het nieuwe niet zoo spoedig weder vergeten, maar zoo mogelijk ten nutte gemaakt en op het werkdadige leven toegepast worden. Geschiedt zulks, dan heeft deze onheilvolle crisis hare goede werking gehad, waarmede de maatschappij zich met het volste regt *geluk* wenschen mag.

Er is echter nog eene andere vraag, welke het oude jaar onopgelost en beslist ten erfdeel voor het nieuwe jaar heeft nagelaten. Deze is de veel besprokene, geduriglijk nieuwe opschudding barende Kansas vraag. Deze gansche aangelegenheid is, gelijk men weet, op dit oogenblik in eene groote confusie en het is onmogelijk, met zekerheid te voorspellen, wat het einde er van wezen zal.

Hopen en wenschen wij echter, dat het Congres, in welks handen thans de eigenlijke uitspraak berust, zijnen pligt jegens het land naar behooren vervullen en deze vraag die thans reeds te lang het volk in opschudding en tweespalt hield, spoedig op eene regtvaardige, liberale wijze oplossen zal, zoodat de groote meerderheid des volks bevredigd en de langdurige Kansas- en slavernij strijd bijgelegd wordt. Zulk eenen uitslag zoude iedere opregt gezinde burger met vreugde begroeten, zelfs al kan die niet zonder eenen hevigen kamp bereikt worden

Vrede en voorspoed zij alzoo gedurende dit jaar in ruime mate over het land onzer inwoning uitgestort, en de Algoede schenke ieder in zijnen stand Zijnen onmisbaren zegen!

☞ De achtbare D. S. WALBRIDGE, Volksvertegenwoordiger van Michigan, heeft in het Representanten Huis te Washington kennis gegeven van wetsontwerpen ter verbetering van toelagen voor de verbetering van *Black Lake* (de haven bij Holland in Michigan) benevens voor die van Grand Haven, Muskegon en andere plaatsen aan de oostkust des meers. Dit zal onzen landgenooten aldaar andermaal stof tot blijdschap geven, en wij wenschen van harte dat hunne hoop niet weder verijdeld wordt.

☞ De nieuwsbladen in Ottawa County, Mich., maken melding van de oprigting eener bank te Grand Haven, de *Lumbermen's Bank* genaamd, welke ook biljetten uitgeeft. Daar dezelve geenen anderen grondslag hebben dan "goed vertrouwen", en bij gemis eener goede bankwet ook geenen anderen hebben kan, noemt de *Hollander* dezelve een "noodzakelijk kwaad", waarvan *wij* nederig verzoeken verschoond te blijven.

ZIT ER EEN YANKEE OP DEN TROON VAN FRANKRIJK?—Als wij in ELEAZER WILLIAMS eenen Bourbon onder ons hebben, die op den Franschen troon behoorde te zitten, dan hebben wij, als men eenen schrijver in *Graham's Magazine* voor Januarij gelooven kan, eenen Yankee op dien troon, die *er niets op te maken* heeft. De schrijver voert een bijna even sterk geval aan als dat van Williams, om te bewijzen, dat de wezenlijke *Louis Napoleon*, eenige jaren geleden, in een drankhuis te New York, in eenen roes gestorven is, en dat een Yankee, Bowen genaamd, die lang zijn medgezel in verkwisting en losbandigheid geweest was, zijnen naam aannam, onmiddelijk naar Europa zeilde, Koningin *Hortense* als haar zoon in hare laatste oogenblikken oppaste, zich als een echte *Bonaparte* aan het Fransche volk opdrong, en er in slaagde op den keizerlijken troon te komen.

Eene rooverbende in Dodge County opgeligt.

Den 16den December werd in de nabijheid van Neosho een man, Guy genaamd, des nachts, in zijn huis, door vier kerels aangevallen, en zou van zijn geld beroofd zijn geworden, als het hem niet, doch eerst nadat hij in zijn bed jammerlijk was geslagen, gelukt was, naar de straat te vlugten en moord te schreeuwen, waarop de gauwdieven het huis verlieten. Bij het wegloopen echter, ontviel eenen hunner zijne muts, en deze leidde tot de ontdekking der schuldigen, ten gevolge waarvan den 17den Frank Sanders, Geo Sanders, Stillman Goodnough en John R. Goodnough gearresteerd en door squire Harris verhoord werden. De twee Sanders werden bij gemis van $1000 elk tot borgtogt, naar de county gevangenis gezonden, om voor het geregt gesteld te worden; de anderen werden ontslagen.

Daar de bewoners van Neosho overtuigd waren, dat er nog andere personen aan den roofaanslag deel hadden, spoorden zij zorgvuldig na, en eindelijk gelukte het hun, John Barns te vinden, van wien zij alles vernamen.

Deze John Barns—een matroos—ontvlugtte omstreeks den 10den uit de gevangenis te Juneau en begaf zich naar Stillman Goodnough, opdat deze hem tot zijne vlugt uit het land de behulpzame hand zoude bieden. Terwijl hij zich hier ophield, werd hij in eene rooverbende opgenomen, die behoorlijk georganiseerd was en hare bepaalde teekens, wachtwoorden en handgrepen had.

Het opnemings-formulier is in het bijzonder belangrijk. De nieuweling moest op eenen bijbel en eene flesch whiskey zweren, dat hij de bende getrouw zijn en nooit iets van hare geheimen verklappen zou. Op eene overtreding was de doodstraf gezet. De bende bestond uit: Stillman Goodnough, hoofdman; John R. Goodnough zijn zoon; Frank Sanders, George Sanders, Stillman Goodnough's vrouw en Elisabeth Sanders—al en uit de nabuurschap van Neosho—en anderen, die te Watertown en nog verder zuidelijk wonen, wier namen nog niet zijn bekend gemaakt.

Toen men dit alles vernomen had, ging men tot de inhechtenisneming van Stillman Goodnough, diens vrouw Celia, des zoons John R. G., en van Elisabeth Sanders over, die allen bij gemis van borgtogt in de gevangenis werden gestoken.

In het huis der Goodnough's en in den naasten omtrek (in holle boomen in het woud) werd eene groote menigte gestolene goederen ontdekt alsmede een aanteekenboekje, dat John R Goodnough toebehoorde en waarin onder anderen het volgende te lezen was:

"Van Cott's goudwinkel te Milwaukee kan met gemak open gebroken en voor ten minste $3000 in waren bestolen worden; een goudwinkel te Waukegan kan door Lib of iemand anders gebrandschat worden. Niemand slaapt er in. In McHenry co., Illinois, bevindt zich een schoon span paarden,—de schuur staat 30 roeden van het huis af, de deur is aan de achterzijde, nooit ontdekt."

De bende heeft het plan ontworpen, eenen man, Jillet genaamd, die bij Watertown woont, te dooden en te berooven; desgelijks dr. J. R. Goodnough, als hij naar Berlin reisde, waarheen hij zijn huisgezin brengen wilde. Men vermoedde dat hij veel geld medenemen zou.—Deze kunnen zijn door de gevangenneming der schurken gelukkig verijdeld.

DE MORMONEN GOSLOO.—De berigten over den toestand der Ver. Staten troepen in Utah zijn alles behalve bemoedigend. Dezelve komen hierin zoo tamelijk overeen, dat kol. *Johnston* niet in staat is, om zijne vrachtwagens en het vee tegen de Mormonen te beschermen en dat hem niets anders zal overblijven, dan eene wanhopige poging te doen, om de stad zelve te bereiken, daar een terugtogt in dezen tijd door de bergen met eenen zekeren ondergang zou gelijk staan. Volgens de laatste berigten was het leger, waarvan eigenlijk niemand weet, hoe sterk het is, aan den zuidpas, 200 mijlen van de Zout Meer Stad, aangekomen. Deze pas ligt 7500 voet boven de oppervlakte der zee en de streng[h]eid van den winter is op zulk eene hoogte natuurlijk buitengewoon. Om in het Utah dal te geraken moet er nog een andere pas gepasseerd worden, die nog 1000 voet hooger ligt. Het toont de waakzaamheid der Mormonen aan, dat zij op zulk eenen grooten afstand het leger der Ver. Staten hunne voorposten hebben te gemoet gezonden, die bestendig rondom de troepen zwermen. Een berigt zegt zelfs dat van kolonel *Alexanders* afdeeling 600 stuks vee werden weggedreven. Deze officier was nog aan de Groene Rivier (Green River) bij Ham's Tweesprong (Fork) en kol. *Johnston* heeft zich waarschijnlijk in het begin van November met hem vereenigd; doch een brief zegt, dat, ingeval er koud weder mogt invallen, de troepen in eenen hoogst slechten toestand zouden kunnen komen. Alle berigten zijn van zulk eenen dubbelzinnigen, angstigen aard, dat het ergste te verwachten is.—*Ill. Staty.*

GROOTE ZOUTMEER STAD.—Deze stad is op eene groote schaal uitgelegd. Zij is vier mijlen lang, en drie breed. De straten loopen in regte hoeken en zijn honderd twee en dertig voet breed, met zijpaden, die twintig voet breed zijn. Elk bouwlot bevat een en een vierde akker lands, en een stroom zuiver water, die door de stad loopt, is volgens een vernuftig plan, zoo gemaakt, dat zij aan alle zijden der straat heen loopt, en elk lot bevochtigt.

UIT KANSAS

berigt de telegraaf, dat bij de afstemming op den 21 Dec. de constitutie *met slavernij* met tamelijk groote meerderheid is aangenomen. Of het berigt geloof verdient, weten wij nog niet. Is het echter zoo, dan heeft de constitutie *met slavernij* slechts daardoor de meerderheid behaald, dat de groote meerderheid *der vrijstaats lieden, niet gestemd heeft*. Reeds voor langen tijd verwachtte men dat het zoo komen zoude. Het "republikeinsche" Kansas geheel heeft dus weder nieuw voedsel ontvangen. Jim Lane, wien de republikeinsche vrijstaats mannen thans tot dictator en tot opperbevelhebber der vereenigde militie in Kansas hebben aangesteld, zal het ook aan de noodige stof tot schandaal niet laten ontbreken zoo veel in zijn vermogen is.

EINDE VAN WALKERS EXPEDITIE.—Generaal Walker's togt is plotseling tot een schandelijk einde gekomen. Men meende, dat het schip, waarmede hij met zijne "schuimers" den overtogt deed, vergaan was, doch hij was niet verdronken en kwam goed en wel aan de Punta Arenas, in Nicaragua aan. Thans dacht men hem weldra aan den tak van eenen boom te zien hengelen; doch ook hierin had men misgerekend.

Op den 30 Nov. l. l. verzocht kapitein *Chatard*, commandant van het Ver. Staten schip *Saratoga*, Walker vriendelijk den Costa Ricaanschen brievenpost geene belemmeringen in den weg te leggen.

Den volgenden dag maakte kapt. *Chatard* den vrijbuiter, die gedreigd had op officieren der Ver. Staten te schieten, beleefdelijk bekend, dat, als hij het hart had een zijner officieren aan te raken, het slecht met hem zou afloopen.

Den 2den December 1857 liet Frederick Chatard den gelukzoeker allerminzaamst weten, dat hij zijn regt op den grond niet erkende, en dat hij (Walker) zich niet verbeelden moest, dat eenige natie der beschaafde wereld zulks deed.

Den 6den Dec. kwam commodore Paulding met de *Wabash*, te Greytown, vergezeld van het engelsche linieschip *Brunswick* en de engelsche stoomboot *Leopard*. Commodore Paulding zond den held van Nicaragua den 7 Dec. de tijding, dat hij hem als eenen zeeroover beschouwd, en hem met zijne gansche manschap gevangen zou nemen. Op den 8sten zond Walker kapt. Fayssoux, om den commodore te zeggen, dat hij zich tot den laatsten man verdedigen zou. Hierop werd het kamp der vrijbuiters door 750 man van de mariniers en matrozen van de *Wabash, Fulton* en *Saratoga* van de landzijde omringd, terwijl er 300 in booten op het hoofdkwartier des zeeroovers aanvoeren. Een officier sprong aan wal en riep Walker toe, zijne vlag te strijken, en—in minder dan tien minuten gaf de snoever zich over, natuurlijk huilende van nijd—en werd met zijne gansche bende, als gevangene naar de Vereenigde Staten gevoerd.

Wij laten hier een afschrift van den brief van commodore Paulding volgen

Vereenigde Staten vlagschip *Wabash*, op de hoogte van San Juan del Norte, 7 Dec., 1857.

Mijnheer! Uw brief van den 30 Nov. werd te Aspinwall ontvangen, en met mijne depeches naar het Gouvernement gezonden. Die van den 2den December werd gisteren ter hand gesteld.

Deze brieven verbaasden mij door derzelver stouten toon en valsche voorstelling van dandzaken.

Uwe ruwe onhoffelijkheid in het spreken van kapt. Chatard van de *Saratoga* ga ik zonder aanmerking voorbij. De misslag, dien hij beging, bestond daarin dat hij u niet van Punta Arenas verdreef, toen gij daar zijne kanonnen ten trots, landdet.

De Point Arenas bezettende en bewerende, dat deze het hoofdkwartier van het leger van Nicaragua is, en gij deszelfs opperbevelhebber, ter wijl gij en uwe medgezellen wettelooze avonturiers zijt, dit misleidt niemand door deszelfs ongerijmdheid.

Luitenant Cicely van de *Saratoga* meldt mij, dat hij in uniform was, en gij zegt in politiek, toen gij dreigdet op hem te schieten.—Dewijl gij zulke bedreigingen doet, kan het voor u van eenig belang zijn te weten, dat als eenig persoon, die tot mijn commando behoort, eenig leed van uwe onwettige gewelddadigheid zal ondergaan de bestraffing van u eene schatting aan de menschheid zal zijn.

Nu dan, mijnheer, gij en uwe makkers zijt hier in schending van de wetten der Ver. Staten, en grootelijks tot derzelver schande, oorlog voerende met volk, waarmede wij in vrede zijn, en om der menschheid, om der openbare en bijzondere getogtigheid wille, als mede om hetgeen men verpligt is aan de eer en regtschapenheid van het gouvernement der Vereenigde Staten, gelast ik u, en het volk, dat u hier verzelt, zonder uitstel uwe wapenen over te geven, en u in te schepen op zoodanige schepen, als ik daarvoor zal verschaffen.

Ik ben, mijnheer, met veel hoogachting uw gehoorzame dienaar. H PAULDING, enz.

Men verneemt, dat de Britsche bevelhebber de vrijbuiters zou hebben gearresteerd, als Commodore Paulding dien prijzenswaardigen weg niet had ingeslagen.

Den 29sten Dec. kwam Gen. Walker, van Marshal Rynders verzeld, te Washington aan. Hij begaf zich terstond naar het Staats Departement, alwaar hij eene zamenkomst had met den Staats-secretaris, en denzelven behoorlijk werd overgeleverd. Doch Gen. Cass verklaarde, dat hij aangaande Gen. Walker geene aanwijzing te geven had; dat hij slechts door de geregtshoven op de tegen hem ingebragte aanklagten ter verantwoording kan worden geroepen.

De vrijbuiter en zijne begeleiding trokken zich daarop terug, de eerste met de volle vrijheid om te gaan, waarheen hij wilde. Men zegt echter dat er eene klagt tegen hem zal aanhangig gemaakt worden, om hem wegens schending der neutraliteits-wetten ter verantwoording te roepen.

Het Zuiden is zeer over com. Paulding's gedrag ontevreden, en te New Orleans heeft men eene algemeene vergadering opgeroepen, om zijne verontwaardiging aan den dag te leggen.

Een brief van den 30sten Dec. uit Washington aan de *Times* meldt:

Kapitein Engle ontving heden avond bevelen, om oogenblikkelijk naar Aspinwall terug te keeren, met bevelen aan Comodore Paulding om naar huis te komen, ten einde verhoord te worden.

Gen. Walker is voornemens naar New Orleans te gaan en een verhoor te verwerpen.

Intusschen gaat het werven (voor Nicaragua) nog altijd voort, en den 29 December hadden zich nog 132 vrijwilligers aangeboden. Er bevonden zich toen ter tijd over de 1000 man te New Orleans en Mobile, die op inscheping wachten. De lieden onder uit Texas, 800 in getal, zijn op den 26sten December naar Nicaragua afgezeild.

Antwoord van Secretaris Cass aan Gouverneur WALKER.

STAATS DEPARTEMENT, WASHINGTON, 18 December, 1857.

Mijnheer—Verleden Woensdag ontving ik uw schrijven van den 15 dezer, waarin gij uwe aftreding te kennen geeft, vergezeld van een lang vertoog over de zaken van het Territoir in het algemeen, waarop, gelijk gij wel weet, het voor dit departement onmogelijk zou zijn te antwoorden.

Als elk beambte van het Gouvernement, die zich genoopt voelt aan de instructien van den President gehoorzaamheid te weigeren, dezen ongewonen weg inslaan, en dus op de archieven van het bevoegde departement eene beoordeeling van de politiek der Administratie plaatsen wilde, dan weet niemand beter dan gij zelf, tot welke gevolgen dit zou kunnen leiden. Deze beschuldigingen en dit vertoog tegen den President moet hij of onder de publieke archieven van het land laten op nemen, zonder tegenspraak of antwoord, of hij moet den tijd, die aan de publieke dienst moest besteed worden, in geschillen met ondergeschikte beambten doorbrengen, die des Presidents politiek afkeuren.

Terwijl pligt mij derhalve verbiedt, met u over de verschillende punten in uw vertoog vervat, in woordenstrijd te treden, moet ik toch op een enkel punt eene aanmerking maken. Gij zegt dat de President zijne politiek ten opzigte van Kansas veranderd heeft. En waarom deze bewering? Eenvoudig, omdat hij, terwijl de Conventie van Kansas, in de uitoefening van de haar toekomende regten, beslist heeft, dat zij de gansche Constitutie niet aan het volk wilde voorleggen, ofschoon zij de hoogst gewigtige en gevaarlijke kwestie der slavernij, die de Unie dreigt te beroeren, en door de meerderheid des volks van alle staten als de hoofdzaak werd beschouwd, had voorgelegd, hij het onderwerp dezer gewigtige kwestie niet als eene beuzeling heeft behandeld. Onder deze omstandigheden was het zijn gebiedende pligt en in stipte overeenstemming met zijne instructien, zorg te dragen, dat er eene eerlijke stemming over die kwestie gehouden, en daardoor vrede aan de Unie gegeven werd. Als hij op eenige andere wijze handelde, enkel om dat hij liever de Constitutie in haren oorspronkelijken vorm het volk had zien voorgelegd, dan zou zijne verantwoordelijkheid allergrootst zijn geweest. Hij meende nooit het gevoelen uit te drukken, dat de Conventie verpligt was, om eenig gedeelte der Constitutie over de slavernij kwestie aan het volk voor te leggen, en nog veel minder, dat dat gedeelte zonder zoodanig voorleggen ongeldig zoude zijn.

Als hij zulk een gevoelen gekoesterd had, dan zou dit in strijd zijn geweest met de talrijke voorafgegane gevallen, die sedert de aanneming der Federale Constitutie door de verschillende Staten zijn voorgekomen. De slavernij kwestie was de alles absorberende kwestie, en gij werd naar Kansas gezonden met het volle vertrouwen van den President, om de grondbeginselen van de Kansas Nebraska wet te doen gelden. Met de vraag of Kansas een vrije of een slaven Staat zoude zijn had gij u niet te bemoeijen. Gij moest het volk van Kansas eene vrije en eerlijke stemming verzekeren, om die vraag zelf te beslissen. Het deed daarom den President genoegen, uit uwe depeche aan dit Departement van den 15 Julij l.l. te zien, dat gij in al uwe gezegden u onthouden had van eenig gevoelen uit te drukken, aangaande, of Kansas een vrije of een slaven Staat zoude zijn. Ik ben gelast u te berigten, dat uwe nederlegging van het ambt van Gouverneur van Kansas is aangenomen.

Ik ben, mijnheer, uw geh. dien.
LEWIS CASS.

Aan R. J. WALKER.

THE NEW YORK LEDGER, het beroemde familie blad der Unie, heeft thans de verbazend uitgebreide circulatie van *drie honderd en dertig duizend exemplaren* bereikt. Dit blad kost, blijkens prospectus, twee dollars in 't jaar, en verschijnt eenmaal per week. ROBERT BONNER, no. 41 Ann Street, New York, is de uitgever.

DE WISCONSIN FARMER, voor Januarij, is in eene nieuwe letter verschenen en ziet er regt net uit. Dit maandwerkje, hetwelk wij in de handen van vele landbouwers wenschen, kost slechts een dollar in 't jaar, en wordt uitgegeven door POWERS & HOYT te Madison, Wis.

GESCHORSTE BANKEN VAN ILLINOIS.—De Ed. Ab. Jesse K. Dubois, Staats Auditeur van Publieke Rekeningen, maakte dezen morgen bekend, dat hij thans gereed is, om de uitstaande banknoten in te lossen van de People's Bank te Carmi, en de Rushville Bank, te Rushville, welke inrigtingen door hem zijn opgeheven, onder de bepalingen der algemeene bankwet. Tegen alle verwachting zal het verlies op de noten der People's Bank slechts eene beuzeling zijn, dank zij der voorzigtigheid des Auditeurs, betalende hare securiteiten 94 percent. En wat nog vleijender is voor zijne kunde, de securiteiten der Rushville Bank zijn gebleken ruimschoots toereikend te zijn, om hare in omloop zijnde noten *dollar voor dollar* in te nemen. Zij dus, die zoo gelukkig zijn er eenigen te bezitten, kunnen er, zonder eenig verlies, goud voor krijgen, als zij dezelven slechts in het kantoor des Auditeurs aanbieden. *Springfield State Journal*, 29 Dec.

SCHATKIST BILJETTEN.—Het in het Congres aangeboden wetsontwerp, strekkende tot eene uitgave van *twintig millioen dollars* aan schatkist biljetten, in sommen niet beneden de $100, is door de beide Huizen van het Congres aangenomen en waarschijnlijk nu reeds tot wet verheven. Deze biljetten zullen eenen interest dragen van zes pCt in het jaar, en mitsdien in het Oosten koopers genoeg vinden.

☞ De heer R. J. WALKER heeft voor eenige dagen den President zijn ontslag gevraagd als Gouverneur van Kansas. Den brief dienaangaande, nevens het antwoord er op van Generaal CASS, als Secretaris van Staat, zouden wij gaarne in dit nommer hebben medegedeeld, indien ons bestek het gedoogde. Zoo moeten wij mede uit plaatsgebrek de gewigtige rapporten der departementen te Washington ter zijde leggen tot nadere vermelding.

Duizeligheid, kwijning en uitputting,

ZULLEN U NIET MEER KWELLEN, nadat gij eene flesch BOERHAVE'S HOLLANDSCH BITTER gebruikt hebt. Neem eenen halven lepel vol in, geregeld een uur voor het eten—eet matig—doe eene kleine wandeling voor het ontbijt, en gij zult bevinden, dat alles, wat van dit geneesmiddel gezegd is, de waarheid is. Beproef het! Het mist zelden hoofdpijn, verzwakking, zuur in de maag, of elk verschijnsel eener bedorvene spijsvertering te genezen.

DOOD EENS GIERIGAARDS.—De Easton (Pa.) *Argus* meldt een voorval van eenen ouden, onlangs in Lehigh county overleden heer, die voorgaf geheel arm te zijn. Bij onderzoek zijner woning na zijnen dood, vond men niet minder dan elf duizend dollars in klinkende munt, die hij zonder twijfel sedert vele jaren opgespaard en verborgen had.

CHANG EN ENG.—De Siamesche tweelingbroeders, die, gelijk bekend is, aan elkander zijn gegroeid, werden dezer dagen van hier naar Louisville gebragt, om hen daar te laten zien. De ondernemer, die hen in zijne hoede had, gaf den conducteur maar *een* kaartje (ticket) voor de twee personen over. De conducteur vraagde om het andere. De rarekiekman zeide: "Ik heb het kaartje voor Eng gekocht en Chang kan voor zich zelven zorgen. Zet hem maar uit den wagen." Daar Chang echter niet uit den wagen kon gezet worden zonder Eng, voor wiens kaartje betaald was, schikte de conducteur zich met zoo veel gratie mogelijk naar de omstandigheden.—*Cincinnati Gazette.*

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

SHEBOYGAN, 4 Januarij. De afgeloopene maand December, was de schoonste die wij sedert ons achtjarig verblijf in Wisconsin beleefd hebben. Het weder was de gansche maand door zeer gematigd, met vele dagen van koesterenden zonneschijn en slechts een paar koude dagen. Stoombooten en zeilschepen hadden, zonder eenig gevaar of moeite, verscheidene dagen op het meer kunnen varen, en er is tot heden, gelijk in 't midden van den zomer, geen ijs in te bespeuren; ook is onze haven vrij van ijs.—Met uitzondering van drie a vier duimen sneeuw op Nieuwejaars-dag, die nu weer verdwenen is, hebben wij hier ook nog weinig of geen sneeuw gehad.

— Als eene bijzonderheid en een tegenhanger op berigten welke wij somtijds uit Nederland ontvangen, deelen wij mede, dat onze stadgenoot de heer A. P. LYMAN, voor eenige dagen een varken van twee jaren oud heeft laten slagten, hetwelk de buitengewone zwaarte had van *vijf honderd vijf en zestig ponden* schoon aan den haak.

HOLLAND, Mich. 21 Dec. Onze haven vergaderingen duren nog voort, en ons volk komt meer en meer tot het ernstige en vaste besluit, om dit gewigtige werk voort te zetten. In een vroeg tijdperk dezer beweging werd er eene inschrijving gedaan, met het doel om een nieuw kanaal van Black Lake tot Lake Michigan te graven, op het nauwste punt van het schiereiland tusschen deze twee meren. Het werk is met goed gevolg volbragt en een breed kanaal met van 5 tot 12 voet water is er doorgegraven. Men stelt nu voor het kanaal met eene schoeijing van palen en rijswerk te beschermen, zoo daartoe de middelen kunnen verkregen worden, vroeg in de lente. Op die wijze is het zeer waarschijnlijk, dat een vijf voets kanaal het grootste gedeelte van het jaar kan onderhouden worden.

— 28 Dec. Onze wekelijksche vergaderingen, ter voortzetting van het gewigtige werk, om wegen en middelen te zoeken voor deze hoodzakelijke algemeene verbetering, gaan steeds voort. Het als het uitvoerbaarste en dienstigste uitgekozen plan is het aannemen eener wet er te zien door te halen, die ons volk vergunt zich zelf belasting op te leggen, om een fonds voor het maken van dat werk te heffen.

Doch in de laatste vergadering, 25 Dec., deed zich het gevoelen voor, dat sectie 9 van artikel XIV onzer Constitutie het passeren van zoodanige wet geheel verbiedt.

Wij twijfelen zeer of dat artikel wel in het geheel op de zaak toepasselijk is, en wij meenen veilig te kunnen zeggen, dat zeer weinigen hunnet, die dit gevoelen hoorden uiten, die tegenwerping als goed gegrond beschouwden.

Ons volk begint eerst de hinderpalen te zien, die werken van dien aard in den weg staan. Wij wenden ons naar het Congres, en worden bejegend met wijze redevoeringen over eeuwige verbeteringen, tonnengeld enz. Wij vragen om verlof om ons zelven belasting op te leggen, en onze eigen haven te maken, en deze constitutioneele tegenwerping wordt uitgeworpen als eene kuip, om de aandacht van den lastigen hollandschen walvisch af te trekken. Als wij het werk zelve willen tot stand brengen en hen, die er gebruik van maken, er voor laten betalen, dan wordt ons die bepaling der Verordening van 1787, die zulke tolheffingen verbiedt, voor de scheenen geworpen. Er schijnt zich een hond te bevinden in elke kribbe, die wij naderen. Laten de *honden* toezien, want eene haven moeten en zullen wij hebben, al zouden wij hun de hersens in moeten slaan, om hen uit de kribben te krijgen.—*Ottawa Register.*

ST. LOUIS, 29 Dec. Uit Leavenworth, Kansas, zijn berigten tot op den 23sten aangekomen. Dezelve geven de stemmen der stad op als 238 voor, en 9 tegen de slavernij. Er heerschte eene groote opgewondenheid.

Er was eene menigte Missouriers bij tegenwoordig, van welke eenigen stemden, terwijl zij onder ede beweerden, dat zij tot stemmen geregtigd waren. Het formulier van den hun afgenomen eed was: "Zijt gij op het tegenwoordig oogenblik een bewoner van dit terrioir?"

Meerdere Missouriers werden gevangen genomen; doch regter Lecompton vaardigde "Writs of habeas corpus uit" voor hunne vrijlating. Calhoun werd in beeldtenis verbrand; Ely Moore is door eenen Duitscher in het been geschoten.

Er loopt een gerucht dat gouv. Denver een bevel tot inhechtenisneming tegen gen. Lane heeft uitgevaardigd.

— 30 Dec. Johnson county, Kansas, geeft eene meerderheid van 2000 stemmen voor de slavernij; te Oxford werden 1300 stemmen afgegeven; Wyandotte geeft 14 meerderheid tegen de slavernij.

Denver heeft de wapenen des Territoirs aan de militairen overgegeven.

De heden door de *Democrat* ontvangene berigten uit Kansas, loopende tot den 24sten, zeggen dat in Bourbon county de burgeroorlog woedde. Er hadden verscheidene botsingen plaats gehad tusschen de voor en de tegen de slavernij gezinde partijen. Er was aan beide zijden een aantal gevangenen gemaakt. De Vereenigde Staten marshal eischte met eene magt van tachtig man de overgave der Vrijstaats partij. Deze eisch werd beantwoord door eene laag geweerkogels. Het vuur werd beantwoord en het gevecht duurde een uur. De pro slavernij mannen trokken eindelijk af met een verlies van een dooden en twee doodelijk gewonden. De Vereenigde Staten marshal werd gevaarlijk gewond.

Gen. Lane had zich te Sugar Mound verschanst, met het besluit om de dragonders te bevechten, als zij hem aanvielen. Een gevecht werd als onvermijdelijk beschouwd.

Er hadden in de conventie te Lawrence hevige debatten plaats gehad. De commissie van besluiten bood drie rapporten aan. Het meerderheids rapport keurt het stemmen voor staatsbeambten af.—Het eerste minderheids rapport beveelt het staatsticket aan. Het tweede, onderteekend Redpath, beveelt deelneming in de stemming aan, ten einde de Lecompton Constitutie te vernietigen. Dat niemand benoemd worde, die zich niet verbindt tot het verpletteren derzelve. Dat de Topeka Constitutie aan het volk worde onderworpen, en dat verknochtheid aan dat instrument tot een proefsteen worde gemaakt van de getrouwheid aan de Vrijstaats partij. Dat de Wetgeving het tegenwoordig bestaande wetboek intrekke. Robinson, Phillips, Conway, Schuyler, en Vaughan waren voor het stemmen. De krachtigste en revolutionairste redevoeringen werden gehouden.

BOSTON, 30 Dec. De stoomboot *Canada* is heden middag met 61 passagieren voor Liverpool en 14 voor Halifax, en bij de $780,000 in klinkende munt, van hier vertrokken.

ROCHESTER, 21 Dec. Onze stad werd gisteren in eenen staat van groote ontsteltenis gebragt, door het vinden van het verminkte lijk van Charles W. Little, eenen advocaat dezer stad, in de rivier Genesee, eenige roeden beneden den waterval.—Door de bloedplassen en andere blijken van de worsteling, werden de moordenaars gemakkelijk van de plaats des doodelijken strijds tot de rivier nagespoord, alwaar zij het bewijs hunner misdaad trachtten te verbergen, door het lijk huns slagtoffers te laten zinken. Het water laag zijnde, dreef het lijk niet van den kant, en werd gisteren morgen ten zeven ure gevonden. Het werd oogenblikkelijk naar het bureau van policie gebragt en de vrouw van den overledene, haar broeder en verscheidene anderen zijner nabestaanden werden gearresteerd.

Uit de bewijzen blijkt, dat Little en zijne vrouw met elkander niet gelukkig leefden, en

---

geluk in deze wereld in hem is vervat. Spaar geene kosten—ik ben er zeker van, dat zijne onschuld aan den dag zal komen."

"Maar lieve jonge jufvrouw, ik vrees dat zijne zaak wanhopig is. Wat is zijne uitlegging?"

"Ik heb hem na zijne inhechtenisneming niet gezien of gesproken, maar ik *gevoel* dat hij onschuldig is."

"Ik vertrouw dat zulk een bewijs als dat hem in een geregtshof weinig baten zal; nogtans zal ik hem bezoeken en naar zijne verklaring hooren. Ik zal u dan den uitslag doen weten."

Met een herhaald verzoek van geene kosten te sparen, en belovende den volgenden dag te zullen aankomen, nam de jonge dame afscheid.

Zoodra zij weg was, zette ik mijnen hoed op en begaf mij op weg naar de gevangenis. Na mijn beroep te hebben bekend gemaakt, kostte het mij geene moeite toegang tot den gevangene te verkrijgen, en ik werd oogenblikkelijk bij hem gebragt. Ik bevond mij in de tegenwoordigheid van een zeer hupsch jongman van ongeveer vijf en twintig jaren. Hij had een bevallig, openhartig gelaat, en ik trachtte te vergeefs het minste blijk van schuld in elk zijner trekken te ontdekken. Alles was daar kalm en helder. Ik maakte hem met de reden mijner komst bekend, er te gelijker tijd bijvoegende, dat ik door Miss M'Leod gezonden was.

"Arm meisje!" riep hij, zoodra ik haren naam noemde, "zij gelooft dus in mijne onschuld. Ja, ja, dat wist ik wel: zij kent mij te goed, om slechts een oogenblik te denken, dat ik tot zulk eene ijsselijke misdaad in staat was."

Hij hield een oogenblik op en veegde haastig eenen traan weg, denkende dat ik er geen acht op sloeg.

"Ik heb nu reeds meer dan eene week hier gevangen gezeten," vervolgde hij, na eene korte pause, "en nog kan ik mij het geval niet goed voorstellen: het komt mij als een ijsselijke droom voor. Ik vraag aan mij zelven of het mogelijk is, dat ik hier voor *moord* gevangen zit? En voor het vermoorden van den vader van mijn eigen dierbaar meisje? Maar geene jury kan een "schuldig" tegen mij inbrengen."

"Mr. Johnston," antwoordde ik, "de waarheid dwingt mij te zeggen, dat de bewijzen tegen u vreesselijk sterk zijn."

"Wel, Mr. Melton, gij zult toch niet gelooven, dat ik aan die ijsselijke misdaad schuldig ben?" zeide hij, met eenen blos van verontwaardiging op het gezigt.

"Laat mij uwe bekentenis hooren," antwoordde ik, "en dan zal ik uwe vraag beantwoorden. Gij kent den aard der bewijzen tegen u. Zij kunnen in weinige woorden worden opgesomd. Er wordt een heer in zijne voorkamer vermoord gevonden—een policiedienaar komt in het vertrek en vindt u daar alleen met den vermoorden man—en de daad wordt bevonden met uw bowiemes gepleegd te wezen, behalve nog dat uwe kleederen met het bloed des slagtoffers bespat zijn."

"Mr. Melton," hernam de gevangene, zijne hand ten hemel heffende, "Ik zweer voor God, dat ik niets van den moord wist, voor dat de policiedienaar met zijne lantaren in de kamer kwam. De ontdekking der afgrijsselijke daad baarde mij even zoo veel verbazing en schrik, als zij hem deed."

Ik zag Johnston aan, toen hij deze woorden gezegd had, om te zien of hij niet beÿremmeld was. Doch neen, zijn gezigt stond volkomen kalm en bedaard.

"Verklaar u," riep ik; "want zoo waar als ik leef, ik versta u niet. Het komt mij voor als of gij in paradoxen spraakt."

"Ik zal u duidelijk opgeven wat ik van de zaak weet, dan kunt gij zelf er u een denkbeeld van vormen, in hoe verre ik er in betrokken ben. Op den bewusten avond ging ik bij Mr. M'Leod een bezoek afleggen, ten einde, zoo mogelijk, zijne toestemming tot mijn huwelijk met zijne dochter Margaret te verkrijgen. Ik vond hem in de voorkamer. Ik geloof dat het omstreeks negen ure was, toen ik het huis binnentrad. Mr. M'Leod ontving mij zeer trotsch. Ik moet u hier zeggen, dat ik eenige maanden geleden een onderhoud met hem had, over hetzelfde onderwerp, dat alles behalve bevredigend afliep. Zoodra ik die zaak weder tegen hem aanroerde, werd hij hevig, en bezigde eene zeer scherpe taal tegen mij—ten laatste verloor ik mijn geduld, en ik geloof dat ik in vrij sterke bewoordingen antwoordde. Ik kan mij niet voorstellen, hoe lang dat onderhoud duurde; doch het moet nog al eenige tijd zijn geweest, want ik achtte mij verpligt, in eene uitgebreide verklaring te treden, en de verschillende beschuldigingen van mij af te wenden, die hij tegen mij inbragt.—Eindelijk nam ik mijnen hoed op, om weg te gaan, en had mij reeds naar de deur gewend, toen iemand mij van achteren naderde, en eenen zakdoek op mijnen mond drukte, die, denk ik, met chloroform doorweekt was, want in een oogenblik was ik bewusteloos, en God is mijn getuige, dat ik geheel onwetend ben van alles, wat er daarna in de kamer is voorgevallen. Ik kwam eerst tot mij zelven, eenige minuten voor de policieman met een licht in de kamer kwam. En dat is al, wat ik er van weet."

Terwijl Johnston mij deze verklaring gaf, sloeg ik zijn gelaat nauwkeurig gade, maar kon niet het minste teeken van bedrog op hetzelve lezen.

"Maar hoe verklaart gij het, dat de moord met uw bowiemes gepleegd is?"

"Het moet uit mijnen zak zijn gehaald, terwijl ik bewusteloos was, want ik heken dat het mijn mes is, en dat ik reeds sedert eenige maanden gewoon was het bij mij te hebben."

"Hebt gij er eenig denkbeeld van, wie de daad kan gepleegd hebben?" vraagde ik, na een oogenblik te hebben nagedacht.

"In het minst niet," antwoordde hij; "het moet iemand van buiten geweest zijn, want er waren niet dan vrouwen in het huis."

Na nog een weinig meer over de zaak gesproken te hebben, vertrok ik, zonder hem iets stelligs omtrent mijn geloof in zijne onschuld te doen blijken. Toen ik mijn kantoor bereikt had, zette ik mij in eenen armstoel en dacht lang en ernstig over de zaak na. Ik wist wel, dat hetgeen Johnston mij had medegedeeld onmogelijk was, en natuurlijk in een geregtshof van geene beteekenis zou zijn; maar er lag iets in zijn openhartig gelaat, dat mij zeer voor hem innam, en na eene rijpe overweging kwam ik tot het besluit, dat zijne verklaring naar waarheid kon zijn.—Maar in eens anders onschuld te gelooven is een ding, en het te bewijzen is een ander ding. De volgende vraag, die moest opgelost worden, was, als Johnston onschuldig is, wie is dan de moordenaar? Ik moet bekennen, dat hier mijn verstand voor stilstond; ik had niet den minsten draad tot dit kluwen. Het kwam mij zeker voor, dat geen der bewoners van het huis het kon gedaan hebben, want gelijk ik reeds gezegd heb, zij bestonden slechts uit Miss M'Leod, Miss Leroy, eene oude vrijster, die tot eene soort van gouvernante voor Margaret diende, en de twee meiden. Ik hield mij dus overtuigd, dat het iemand van buiten moest geweest zijn, en daar de deur was opengelaten, werd daardoor mijn gevoelen versterkt. Ik begon duizenderlei manieren uit te denken, waarop de moord kon gepleegd zijn, tot dat mijn hoofd er van begon te draaijen. Toen kwam het in mij op, het huis te gaan onderzoeken, waar de daad gepleegd was, om te zien of ik daar eenig licht bekomen kon. Ik ging daar terstond toe over, en binnen eenige minuten bevond ik mij voor de deur van wijlen Mr. M'Leod's woning. Ik werd onmiddelijk in de spreekkamer gelaten, en spoedig trad zij dezelve binnen.

Ik deelde haar toen den uitslag van mijn onderhoud met Harvy Johnston mede. Ik zeide haar ook, dat ik in zijne onschuld geloofde, maar trachtte niet voor haar te verbergen, dat er nog veel moest gedaan worden, eer wij in staat waren, om eene jury te overtuigen, dat het zoo was. Daarop verzocht ik verlof, om het huis door te zoeken. Dit werd mij oogenblikkelijk toegestaan.

Mijn onderzoek maakte niet veel uit. Ik merkte één ding op. De deur der kamer, waarin de moord gepleegd was, was zoo geplaatst, dat, als iemand op den drempel derzelve stond, hij een gedeelte derzelve niet kon zien, wegens den uitspringenden schoorsteenmantel. Ik werd verder overtuigd, dat er zeer gemakkelijk iemand van buiten kon binnen gekomen en de trappen opgeklommen zijn, en een der in de kamer aanwezige personen, of beiden met chloroform bedwelmd en toen de daad bedreven hebben. Ik was op het punt het huis te verlaten, toen het mij inviel, dat ik Mr. M'Leod's slaapkamer nog niet doorzocht had. Ik haastte mij om mijne vergeetachtigheid te herstellen. Ik bevond dezelve eene kamer van gewone grootte te zijn, met niets bijzonders er in, behalve eene oude bureau, die mij terstond in het oog viel, omdat mijn vader er juist zoo een gehad had. Ik opende het blad, en bevond dat dezelve, even als de onze te huis, twee geheime laadjes had. Ik trok deze open, en bevond dat er een ledig was; doch de andere bevatte een enkel stuk papier, hetwelk een oude brief bleek te zijn, geel van ouderdom. Ik voelde mij geregtigd, om denzelven te openen en te lezen: Ik las als volgt:

"ALBANY, N. Y., 10 Mei, 1826.

"Gij hebt mij laaghartig verlaten en bedrogen,—al mijne vurige liefde is nu in den bittersten haat veranderd; maar denk niet, dat gij er ongestraft zult afkomen. Bij den eeuwigen God zweer ik, dat ik mij wreken zal! Ik kan jaren wachten—ja, jaren, om mijn voornemen te volbrengen! Denk er aan en beef! "HELEN MORRIS."

Het adres luidde, "Mr. M'Leod, 52 Front straat, New York." Ik las dien brief verscheidene malen over. Het was, om het minste te zeggen, een merkwaardig stuk, en ik besloot het in mijn bezit te houden, zonder nogtans te verwachten, dat het tot eenige ontdekking leiden zou. Het scheen daarvoor te lang geleden geschreven te zijn, en er was kans dat Helen Morris reeds lang geleden naar hare lange, laatste woonplaats was opgeroepen.

Ik keerde naar huis terug, moede en ontevreden. De volgende drie weken deed ik alles, wat mogelijk was, om het geheim te ontsluijeren, zonder het minste gevolg. De dag van het verhoor naderde en ik had niet het minste bewijs ontdekt, om de verklaring van den gevangene te versterken. Er ging nauwelijks een dag voorbij of Miss M'Leod kwam zelve vragen, of liet vragen, welke vorderingen ik maakte. Ik kon haar slechts zeer weinig hoop geven, op de mogelijkheid om Harvey te redden.

Op den avond voor den tot het verhoor bepaalden dag, zette ik mij, geheel moedeloos en uitgeput, in mijn kantoor neder. Ik had volstrekt geene hoop van in staat te zullen zijn, om de jury van Johnston's onschuld te overtuigen. Ik wist wel dat er om zijne verklaring zou worden gelagchen, en de eenigste getuigen, die ik kon voorbrengen, waren wegens zijn goed gedrag. Ik gevoelde mij ellendig bij de gedachte, dat ik met zulk eene lamme verdediging voor de regtbank zou komen—en dat dan nog mijne eerste zaak bovendien.

Ik meende eene cigaar te rooken, en te beproeven of dat mijne overprikkelde zenuwen niet tot bedaren zoude brengen. Ik scheurde een stuk van eene oude New York *Herald*, ten einde haar aan te steken, toen, door eene vreemde omstandigheid, die moeijelijk te verklaren is, mijn oog op de volgende advertentie viel:

"Als de jufvrouw, die de chloroform kocht van de heeren R. & C., apothekers, 201 Broadway, bij hen wil aankomen, dan zal zij hare beurs terugkrijgen, die zij op de toonbank heeft laten liggen."

(*Slot volgt.*)

dat er ongeveer een jaar geleden eene scheiding plaats had; doch gedurende de laatste maand of twee hadden zij weder te zamen geleefd. Op de plaats zelve werden bloed en andere teekenen van een gevecht ontdekt, en er werd een stuk eener victorine gevonden, die overeenkwam met eene, die Mrs. Little droeg.

Men vond in haar bezit eene kam en eene bril, die gezegd worden haren broeder, Ira Stout, eenen jongman van ongeveer 23 jaren, toe te behooren, en den arm eens stoels, die gezegd wordt van het kantoor te zijn genomen, waar Little zijne zaak uitoefende. Mrs. Little's linker hand gewricht en haars broeders linkerarm waren beschadigd, waaruit blijkt dat zij aan den eenen of anderen buitengewonen strijd hebben deel genomen. De bewijzen zijn, tot dus verre, sterk tegen de vrouw des vermoorden.

Later berigt.—Het geheim van den moord is aldus aan den dag gekomen: *Sarah Stout* was de *vrouw van Ira Stout*, die zich voor haren broeder uitgaf. Toen zij van Oswego, N. Y. te Rochester kwam, bevond zich haar echtgenoot, *Ira*, in de staatsgevangenis van Pennsylvanie, en toen zijn straftijd om was, vond hij Sarah met Little gehuwd. Hij bleef als haar broeder in diens huis wonen, en leefde met haar, gelijk door de getuigen blijkt, op eenen zeer gemeenzamen voet, waarvan de kieschheid ons verbiedt meer te zeggen. Zij bleven den naam van zuster en broeder voeren zoo lang als zij konden; doch Little begon te vermoeden, dat zij gehuwd waren geweest. Als de overheid hier achter kwam, zou Sarah, voor een dubbel huwelijk, naar de staatsgevangenis moeten wandelen. Om dit voor te komen besloten zij Little te zenden, waar hij n ets meer vertellen kon, en zoo kwam deze om door de handen van *Sarah* en haren gewaanden broeder, maar wezenlijken echtgenoot—Ira Stout

West Bend, Washington county, Wis. 22 Dec. Eenige dagen geleden had in town Wayne, in deze county, een gevecht plaats, dat, om deszelfs walgelijke beestachtigheid, alles overtreft, wat wij nog van dien aard hebben medegedeeld. De vechtenden hielden elkander omstrengeld en vielen, en terwijl zij in die stelling waren vatte de onderliggende den ander bij den neus en beet dat belangrijk gedeelte des aangezigts glad en schoon af, terwijl de neuslooze den duim zijns vijands tusschen zijne tanden had, en er het eerste lid bijna afscheidde. Hij, die den neus had afgebeten "bewaarde het stuk", waschte het schoon af, deed het in een stuk papier, en draagt het nu als een zegeteeken bij zich. Die er zijnen neus bij inschoot verkeert, vernemen wij, in eenen zeer gevaarlijken toestand, en men twijfelt aan zijn herstel—*Democrat.*

New York, 22 Dec. Eene commissie van het stads bestuur heeft hare toestemming gegeven, om aan het Gouvernement den zuidelijken hoek van het park te verkoopen, voor $250,000, tot eene plaats voor een postkantoor. De commissie bragt gisteravond haar verslag in voor den Raad der Aldermen, en het onderwerp zal dezen avond worden afgehandeld.

New York, 24 Dec. Secretaris Cass' instructien aan gen. Denver, secretaris en fungerend gouverneur van Kansas, zijn heden morgen bekend gemaakt. Hij laakte het gedrag van secretaris Stanton, wegens het te zamen roepen der Wetgeving, in strenge woorden, dewijl daardoor onder de opgewondene bevolking van Kansas eene nieuwe stof tot tweedragt werd geworpen, en wijst de middelen aan, die hem ter onderdrukking dier rustverstoring ten gebode staan. De Wetgeving moet bij hare eigene beraadslagingen beschermd worden, schoon ook geen stap, dien zij raadzaam acht te doen, naar het inzigt der Administratie, op de door de constitutierende conventie bepaalde stemming invloed uitoefenen kan.

30 Dec. De *Arago* kwam hier dezen avond van Southampton aan. Zij bragt $15,000 in klinkende munt mede.

Het Oostenrijksche gouvernement heeft eene leening van 10 millioen gulden aan de stad Hamburg voorgeschoten, tegen 6 percent. Dit geld zal gebruikt worden, om de groote handelhuizen te hulp te komen.

Er is een voorstel gedaan in de Zweedsche kamers, om eene leening van $10,000.000 te contracteren, tot ondersteuning van den handel.

Noorwegen heeft met hetzelfde doel eene leenig van $2,000,000 gecontracteerd. Nog zes of acht huizen te Hamburg hadden voor den 10den gestaakt, en de spaarbanken werden opgevuld met personen, die er tot de kleinste deposieten wilden uit hebben. De overheden hadden op den 14den hare toevlugt tot de militaire magt moeten nemen, om de orde te bewaren.—Het algemeene vertrouwen keerde niet weder, en er werden meer faillissementen verwacht. Vijf huizen te Stokholm hadden gestaakt.

De handelscrisis was te Smirna erger geworden.

De Belgische kiezingen zijn op eene groote ministeriele meerderheid voor een vrijzinnig staatsbestuur uitgeloopen.—Er moesten 108 leden verkozen worden. Van deze behooren er 70 tot de vrijzinnige zijde, en slechts 38 tot de oppositie.

Milwaukee, 29 December.

— Voorlaatsten Zondag werd er te dezer stede, door de WelEw. heeren Spees en Day, eene kerk georganiseerd, onder den naam van de Hollandsche Presbyterische kerk van Milwaukee, en verbonden aan het Presbyterium van Milwaukee N. S. Ongeveer 20 leden meer zullen zich met die kerk vereenigen zoodra als zij hare brieven bekomen heeft. Een huis van Godsvereering, geschikt om eene vergadering van 500 personen te bevatten, zal terstond worden opgerigt, en voor de meeste middelen daartoe is reeds ingeschreven. De kerk zal geplaatst worden op of bij Plankinton's Addition. De onderneming is eene krachtige, en hare vooruitzigten zijn zeer vleijend.—*Sentinel.*

ANTWOORD OP HET:

Iets betrekkelijk het Kolonisatie Plan,

DOOR MEVR. DE WED. W. STORM.

Geplaatst in de Nieuwsbode van 8 December.

Even als de Dispuut-Collegies aan onze Nederl. Hoogescholen den geest scherpen, de kennis der kampioenen vermeerderen, en, door wrijving van gedachten, lust tot onderzoek opwekken, even nuttig kunnen, tot bereiking van het groote en belangrijke doel der tot stand brenging eener Nederl. kolonie in *Amerika*, ook gegeven wenken en opmerkingen met voordeel gebruikt worden, vooral wanneer die (zoo als in het vermelde stuk) medegedeeld zijn door eenen man, wiens bekwame pen door warme belangstelling bestuurd, een diep gevoel voor — en een helder inzigt in de invloedrijke gevolgen bewijst, welke deze moeijelijke onderneming, voor ons Vaderland en ook voor Amerika, hebben kan.

Alle welwillende mededeelingen, ten opzigte van het ontworpen plan, hetzij voor deszelfs verwezenlijking of later gewenschten bloei, zullen steeds met de meeste dankbaarheid ontvangen en ter harte genomen worden.

Ook schrijfster is geenszins los henen gestapt over de stichting eener kolonie in een' slavenstaat, alwaar tot heden toe, nog geene Nederlandsche bestaat, die tot voorbeeld kan strekken, en door welker ondervinding geleerd, deze te veiliger gevestigd konde worden. Zij heeft daarom, voor dat haar plan tot rijpheid kwam, eerst onderzocht: of er ook in het Zuiden Kolonien van andere Natien bestonden, alwaar zij zich door daadzaken konde overtuigen, of er, welligt door het plaatsen van *vrije arbeiders in een' Slavenstaat*, botsingen zouden kunnen ontstaan, waarvoor men in een' *vrijen* niet te vreezen had.

Vernemende, dat er onder meerdere, eene groote bloeijende kolonie van Duitschers, in de gebergten van *Z. Carolina*, tot stand gebragt en door hen eene stad, *Walhalla* genaamd, gesticht was, zoo begreep zij, om het belangrijke der zaak, derwaarts te moeten heen gaan, zich van alles in eigen persoon te overtuigen, en tevens raad in te nemen, doordrongen van de bezwaren, eener goede verwezenlijking harer plannen, ook in zoo vele andere opzigten.

Zij vond in de fraaije, zeer schoon in de bergen gelegen stad *Walhalla*, verlichte, arbeidzame Duitschers, meestal menschen, die vroeger, zonder de minste middelen, ja, sommigen bijna ontbloot van kleederen, op dezen zich met reuzenschreden ontwikkelenden, gelukkigen bodem, aanlandden. Zij verzekerden dat zij nimmer eenige moeijelijkheden, hoe ook genaamd, evenmin van de slavenhouders, als van de slaven ondervonden hadden, dat zij, integendeel, steeds met achting door allen behandeld, en door het bestuur van den Staat, beschermd waren geworden.

Schrijfster trachtte daarop onderhandelingen met die Duitschers aanteknoopen, tot uitbreiding der kolonie, met eene Nederlandsche nederzetting, waardoor zij hoopte vele moeijelijkheden, zoo onvermijdelijk, aan het oprigten eener geheel nieuwe verbonden, te kunnen vermijden.

Maar al hare pogingen stuitten af op de hooge prijzen van het land, dat sints de vestiging dier bloeijende kolonie, zeer in prijs gestegen was, vooral nadat, grootendeels door de belangrijke inschrijvingen dier vroeger zoo arme Duitschers, weldra een spoorweg voleindigd zoude worden, die, langs de stad loopende, haar in directe verbinding met verschillende Staten der Unie zoude brengen. Daarenboven was het klimaat daar veel warmer, het land niet zoo vruchtbaar, en de ligging niet aan bevaarbare rivieren, zeker belangrijke en niet te versmaden redenen, waardoor haar later het gekozen terrein in *Tennessee* veel geschikter tot bereiking der zoo veel omvattende plannen voorkwam. Zij vernam toch daar de uitmuntend geslaagde druiven cultuur, en hoewel zij den onderzoeklievenden en kundigen schrijver volkomen toestemt, dat deze voor eene kolonie van zulk eenen omvang als de voorgestelde niet tot grondslag mag liggen, zoo veroorlooft zij zich toch daarbij optemerken, dat *het land niet minder voordeelig voor de veeteelt* geschikt is, terwijl dit, door het milde klimaat beschermd, bijna het geheele jaar door, daar zonder stalling zijn eigen voeder kan vinden, terwijl er paarden en vooral muildieren, zóó gezocht en zóó duur in het Zuiden, aangefokt en groote kudden schapen, door jeugdige herders en honden beschermd, op de bergen geweid kunnen worden.

Misschien is de grond, behalve voor het ter voeding benoodigde graan en groenten, zeer voordeelig voor andere produkten geschikt, zoo als b. v. eene beplanting met Chineesch suikerriet uitmuntende uitkomsten opleverde, terwijl vrucht boomen van allerlei soort, waaronder vooral perziken, appels en peren, onder de rijk met vruchten beladen takken nederbogen. Bijna zeker zal, ook daar de moerbezienboom welig tieren en later de oprigting van zijden fabrieken enz. mogelijk maken.

In *Tennessee* zijn de met zwaar bruikbaar boomgewas beplante bosschen goedkooper en de gezaagde houtsoorten veel duurder te verkoopen, dan in de vrije Staten, terwijl alle machinen er niet, even als daar, gedurende een gedeelte van den winter, behoeven stil te staan.

De rijkste mineralen, steenkolen, ijzer, verschillend schoon marmer en andere ertsen enz., zijn er nog grootendeels geheel ongebruikt, bij gebrek aan de belangrijkste springvederen: kennis, kapitaal en arbeidskrachten."

Het Westen is bijna overal zeer ongezond, bijzonder aan de oevers van den Mississippi, terwijl daarentegen *Tennessee* tot de gezondste Staten der geheele Unie behoort en onbegrijpelijk veel vereenigt, waarop, met goede gronden, de duurzame bloei eener kolonie verwacht mag worden.

Nadat om algenoemde redenen, deze in Geologie en Mineralogie zoo rijke Staat, boven al de anderen, door schrijfster was uitgekozen, kreeg zij toevallig een boekje onder de oogen, getiteld: *"Rathgeber fuer Auswanderungslustige*, door *T. Bromme* en in 1846 te *Stuttgart* in de *Hoffmansche Verlags-Buchhandlung*, uitgegeven, waarin door eenen Duitscher, die 12 Jaren in Amerika doorbragt, de Staat *Tennessee* en wel een kanton, naast het door mij opgegevene, als een der in alle opzigten hoogst aanprijzenswaardige oorden, tot kolonisatie voor Europeanen, wordt aangeprezen, ook grootendeels op dezelfde gronden, welke mij, zonder iets van dat werkje te weten, zoo zeer in het oog gevallen waren.

Ik wensch intusschen, zelfs niet door aandrang van al die drijfveren, de vestiging eener kolonie voor mijne landgenooten voor te slaan in eenen Staat, van welks medewerking en bescherming ik mij niet vooraf stellig verzekeren kan. Ik ben thans, behalve vele vroegere persoonlijke bijeenkomsten, met den Gouverneur van *Tennessee*, met het Bestuur van dien Staat in briefwisseling: het besluit en antwoord daarop zal mijne keuze bepalen.

Om intusschen de welligt bij het volk bestaande vooroordeelen zooveel mogelijk op te heffen, en tevens de openbaring van deszelfs denkwijze uittelokken, werd onder meerderen, door mij het navolgende stuk in de meest gelezene nieuwsbladen van dien Staat geplaatst, waarvan ik gaarne mijne *Landgenooten* eene vertaling aanbiede, vertrouwende, dat ook zij, *met de daarin geuite gevoelens van ware vaderlandsliefde en wel geplaatst eergevoel, voor onze natie*, als echte Nederlanders, gaarne zullen instemmen.

Kan de oprigting eener Nederl. Kolonie voor den Staat Tennessee, voor- of nadeelig zijn.

Wie zijn de Nederlanders of Hollanders, zoo als zij doorgaans door de Amerikanen genoemd worden?—Het zijn geene Duitschers, waaronder zij dikwijls gerangschikt worden, denkende dat *German* en *Dutchman* de benaming van hetzelfde volk is, terwijl alleen de laatsten onderdanen van den Koning der Nederlanden zijn en de meeste Duitschers in het gebied van den Koning van Pruissen, of in dat van andere Duitsche Vorsten, wier rijken verschillende benamingen hebben, geboren werden.

De *Hollanders* zijn dat kleine, maar ondernemende volk, dat, voornamelijk in de 16de en 17de eeuw, de moedigste veldheeren, de diepzinnigste staatsmannen, en de grootste zeehelden der geheele wereld voortbragt, en dat, tot in de verste gewesten, ontzien en geëerbiedigd wordt. Dat dappere volk, 't welk niet te vergeefs een leeuw in zijn wapenschild voert, om dat het, door alle eeuwen heen, den grootsten moed, met edele fierheid en goede trouw, wist te vereenigen.

Dat wel niet talrijk, maar toch zoo ondernemend zeevarend volk, dat het eerst den thans zoo invloedrijken *Empire State*, met Europeanen bevolkte en aan de oevers van den prachtigen Hudson, de voornaamste handelstad van het nu zoo magtige Amerika stichtte, destijds naar Nederl. hoofdstad *nieuw Amsterdam* genoemd, waar tegenwoordig nog het zoo genoemde *Staten eiland* (naar het Nederlandsch Staten) die groote daad der vergetelheid ontrukt.

De Nederlanders zijn dat alom geachte Volk, waarvan thans de meeste nederzettingen in Amerika in de Staten Nieuw-York, Michigan, Wisconsin en Iowa plaats vinden, dat zich door werkzaamheid, naauwgezette eerlijkheid, goede zeden en trouw, ook in de nieuwe wereld, zoo gunstig onderscheidt, dat het tot de grootste zeldzaamheden behoort, ooit één hunner in de gevangenissen, of voor de regtbanken, veroordeeld te zien; zoodat bijna elke Staat der magtige Unie, zoude willen wedijveren, om het in zijn midden te erlangen.

En zoude nu eene nederzetting van zulk een Volk *nadeelig* in *Tennessee* kunnen zijn? Zoude het zich misschien willen mengen, in de regten van den Staat en zijne instellingen? . . . . . . Men vindt het antwoord in het gedrag der Hollanders zelf, zoowel in Amerika, als in hun eigen Vaderland.

Behooren de vroegere Nederlanders, die *thans* inwoners zijn van Amerika's gelukkige Republiek, onder de Abolitionisten, die te vuur en te zwaard tegen de mannen van het Zuiden te velde trekken, om hen door allerlei *ongeoorloofde* middelen *te dwingen*, afstand te doen hunner, bij de opneming in de Unie, zoo heilig bij de Grondwet verzekerde voorregten?

Doet men dit ook nu in de West-Indische bezittingen van het koningrijk der Nederlanden, of wil men daar 25 Mill. beschikbaar stellen, hoezeer daar die voorregten niet vooraf den slavenhouders verzekerd waren, om toch nimmer den blaam op zich te laden, dat men *onregtvaardig* wilde handelen?

Wat is *Tennessee* thans? Is het bijna te begrijpen, dat een zoo uitnemend gelegen Staat, in het midden der Vereenigde Staten, weldra door verschillende spoorwegen, met N., O., Z. en West, en den Majestueusen Mississippi, en met de geheele Unie verbonden, — zoo rijk in Geologie en Mineralogie, en voor zulk eene reuzenontwikkeling vatbaar, nog bijna jaarlijks in bevolking vermindert, waar de magt van het Noorden, tegen het Zuiden, door toestroomende scharen, zoo krachtdadig toeneemt? Is het te begrijpen, dat het land van een der oudste Staten, zoo goed gelegen en met zulke rijke hulpbronnen, thans op vele plaatsen, nog tegen *lager* prijs te bekomen is, dan thans in den nieuwsten en laatst toegevoegden der Unie? Wie zullen de noodzakelijkste uitgaven, tot bevordering der reeds zoo lang gewenschte communicatie wegen, helpen dragen, als de reeds zoo kleine bevolking, in plaats van door toeneming de krachten van den Staat te helpen vermeerderen en zijne hulpbronnen te ontwikkelen nog vermindert?

Is het niet het grootste belang van den Staat, alle pogingen aan te moedigen, tot vermeerdering van zijnen rijkdom, door er meer kapitaal en arbeidskrachten te erlangen en er fabrieken en trafieken op te rigten, waarvan de producten vroeger door het Noorden geleverd werden. Waarom dit met het goud van het Zuiden in aanzien te doen stijgen en daardoor te meer nadeeligen invloed op zijnen eigen Staat uit te oefenen?

En zal de nederzetting van ondernemende, veerkrachtige en werkzame Nederlanders in Tennessee eenig nadeel aan de slavenhouders doen? Zullen deze daardoor hunne bezittingen verliezen, of zal hun land er in waarde door verminderen? Zal niet juist het tegendeel plaats vinden — hun Staat rijker, — hunne lasten minder, — hunne ontwikkeling te grooter worden?

Is het de staatkunde van de Nederlanden niet, om zooveel mogelijk de Noordelijke met de Zuidelijke Staten te vereenigen en Amerika's magt daardoor tegen over Engeland te versterken? Zal men niet blijde zijn, wanneer thans de dood van eenen slaaf, die gemiddeld niet ouder dan 30 jaren wordt, een verlies van $15 — $1800 veroorzaakt, als men door meerder toevoer van jeugdige arbeiders uit Europa, goedkooper werklieden kan erlangen, om zoo vele thans nog verborgen en ongekende schatten op te delven, waardoor de Staat tot een parel van het Zuiden kan verheven worden, boven al de anderen?

Zal *Tennessee* daardoor niet gelukkiger worden en meer bloeijen? Zullen alle vervoermiddelen niet vermeerderen en betere inkomsten bedingen? Zal het land niet in waarde stijgen en zullen in een woord, zijne inwoners niet in magt, in kracht, in welvaart en in kennis toenemen?

Hominis est errare, insipientis perseverare.

(Dwalen is menschelijk, maar het is een gek, die er mede voortgaat.)

FRANKRIJK.

— Er komt verbetering in den staat der geldzaken; de bank van Frankrijk heeft daartoe het sein gegeven, door haar disconto een per cent te verlagen. "Dit besluit onzer bank — zegt de *Constitutionnel* — welke die van Engeland met de verlaging van het disconto voorkomt, heeft aan onze beurs het vertrouwen onzer kapitalisten grootelijks verlevendigd, en het zal op den handel voorzeker nog meer invloed hebben.

— In het departement van de Sarthe, alwaar tijdens de republiek de socialistische begrippen heerschten, moest dezer dagen, tot vervelling eener door overlijden ontstane vacature, één lid van het Wetgevend Ligchaam verkozen worden. Een beroemd advokaat van republikeinsche denkwijze en een liberaal voorstander der constitutionele monarchij betwistten den kandidaat des gouvernements de stemmen der kiezers. De laatstgemelde is met omstreeks 13,000 stemmen gekozen, terwijl zijne mededingers, de eerste ruim 4000, en de tweede ruim 2000 stemmen bekwamen.

— Berigten uit het zuiden gewagen van een verschrikkelijken storm die aldaar geheerscht heeft en vele woningen moet vernield hebben. Te Marseille zouden zelfs verscheidene personen daardoor het leven hebben verloren.

MARKTPRIJZEN.

Sheboygan, Wis., den 5den Januarij 1858.

Meel, Tarwe, ℔ zak.	$ 1,37 @ 1.87
Meel, Rogge, „ „	1,37 @ 1,37
Meel, Boekweit, per 100 lbs.	1,37 @ 1,37
Blanke Winter Tarwe, ℔ bushel,	0,58 @ 0.68
Roode winter Tarwe „ „	0,50 @ 0,56
Club Tarwe, ℔ bushel.	45 @ 52
Zomer Tarwe, „ „	40 @ 45
Rogge, „ „	45 @ 50
Garst, „ „	0,45 @ 0,50
Haver, „ „	0,20 @ 0,25
Ind. Koren, „ „	40 @ 50
Witte Boonen, „ „	0,75 @ 1,00
Erwten, „ „	0.50 @ 56
Aardappelen, „ „	20 @ 32
Vleesch, ℔ 100 lbs.	3,00 @ 5,00
Spek, „ „ „	5,50 @ 6,20
Boter, ℔ lb.	15 @ 18
Reuzel, „ „	12 @ 15
Kaas „ „	11 @ 13
Eijeren, ℔ dozijn	13 @ 15
Drooge Appels, ℔ bushel	2,25 @ —
Groene Appels, ℔ barrel	3.00 @ 3,50
Spek (mess) ℔ barrel	— @ —
Zout, ℔ barrel	3,00 @ 3,50
Wit Visch, ℔ barrel,	6,00 @ 6,00
Whiskey, per gallon	0,33 @ —
Timmerhout, per M.	7,50 @ 12,00
Shingles, ℔ M.	1,25 @ 3,00
Hooi, ℔ ton	$8,00 @ 10,00
Hout, per cord,	1,50 @ 1,75

Advertentien.

Mengelwerk.

DE STERVENDE GIERIGAARD.

Zij bragten hem eenen dollar.

Hij nam dien aan en kleunde hem in zijne lange dorre vingers, beproefde deszelfs klank tegen eenen steil des ledikants, en staarde hem toen, met zijne doffe, verglaasde oogen, lang en aandachtig aan.

Dien dag, in het midden zijner drukke bezigheden, had de dood hem op de straat getroffen. Hij haastte zich om de maandelijksche huur in te zamelen, en bevond zich in het ellendige hofje, waar zijne huurders, gelijk beesten in hunne kotten, bijeen woonden—hij was daar met zijn zakboek in zijne hand, toen de dood zijne hand op hem legde.

Hij werd naar huis, naar zijne prachtige woning gebragt. Hij werd op een bed gelegd met eene satijnen deken. Er werd om den notaris, de bloedverwanten en den predikant gezonden. Den ganschen langen dag lag hij zonder te spreken, slechts zijne regterhand bewegende, als of hij geld telde.

Des nachts sprak hij. Hij vraagde om eenen dollar en zij bragten er hem een. Mager en uitgeteerd zat hij op in zijn bed en omkleunde hem met den greep des doods.

Eene bedekte lamp stond op de tafel bij het zijden bed. Haar licht verspreidde zich flaauw door de prachtige kamer, alwaar de stoelen, en het tapijt, en de spiegels, het zijden bed en de gestucadoorde zolder, alwaar alles GOUD zeide, zoo duidelijk als menschenlippen het zeggen kunnen.

Zijn haar en zijne wenkbraauwen waren wit—zijne wangen ingevallen, en zijne lippen dun en door rimpels omringd, hetgeen het model van gierigheid aantoont. Terwijl hij op zat in zijn bed, met zijnen hals bloot—de zijden deken om zijne magere gestalte geslagen, en zijn wit haar en zijne witte wenkbraauwen afstekende tegen zijn uitgeteerd, gerimpeld gelaat—zag hij er uit als een geest. En daar zat hij, zijn gansche leven zaamgedrongen in den dollar, dien hij in zijne toegeklemde vuist hield.

Zijne echtgenoote, eene vrouw van een aangenaam, waardig voorkomen, was aan het voeteinde van het bed gezeten. Zijn zoon, een jongman van een en twintig jaren, naar den laatsten smaak gekleed, zat bij den notaris.—De notaris zat bij de tafel, met de pen in de hand, en eene ouden bril op zijnen neus. Er lag een groot stuk perkament voor hem uitgespreid.

"Denkt gij dat hij zijn testament zal maken?" vraagde de zoon.

"Ter naauwernood nog *compos mentis*," was het fluisterend antwoord. "Wacht slechts een oogenblik: hij zal spoedig tot kennis komen."

"Lieve man," zeide de vrouw, "zou het niet beter zijn, dat ik om den predikant zend?"

Zij stond op en nam haren stervenden echtgenoot bij de hand, maar hij sloeg er geen acht op. Zijne oogen waren op den dollar gerigt.

Hij was een rijke man. Hij bezat paleizen in de Walnut en in de Chester straat, en stulpen en hofjes aan de buitenkanten. Hij had ijzermijnen in dezen Staat, kopermijnen aan de meren, en trok goud uit California. Zijn naam stond op de boeken van twintig banken—hij bezat—genoeg, hij was rijk.

Hij kende slechts eene misdaad—schuld te hebben en die niet te kunnen betalen. Hij kende slechts eene deugd—geld te verdienen. Die misdaad had hij nooit vergeten; die deugd had hij nooit uit het oog verloren, op den langen weg van vijf en dertig jaren.

Op eenen schuldenaar jagt te maken, eenen huurder in angst te jagen, door eene fijne speculatie *eenige dollars bijeen te brengen*—*dit waren* de hoofdbedrijven zijns levens.

Hij was een goed man—zijn naam stond op een zilveren plaatje op het deurtje eener bank in eene kerk met fluweeten kussens.

Hij was een weldadig man—van elke duizend dollars, die hij de huurders zijner hofjes ontwrong, of den schuldenaar, die onder zijne folteringen van de pijn in een kromp, gaf hij tien dollars aan de eene of andere liefdadige inrigting.

Hij was een regtvaardig man—de galg en de kerker vonden in hem steeds een getrouwe en standvastige verdediger.

En thans is hij een stervende—zie! hoe hij daar op het bed zit, met den dollar in zijne hand geklemd!—O heilige dollar! Doelwit van al zijns levens trachten! Welken troost hebt gij nu voor hem in de pijne des doods?

Eindelijk kwam de stervende tot zich zelven, en zeide zijnen uitersten wil voor. Het was vreemd om te zien, hoe de moeder, en de zoon, en de notaris voor het sterfbed mompelden en somtijds twistten.—Gedurende dat alles hield de testateur den dollar in zijne regterhand geklemd.

Terwijl het testament gemaakt werd, kwam de predikant—dezelfde, die de groote kerk in zijne herderlijke hoede had, welker bankdeurtjes vromelijke namen op zilveren plaatjes droegen, en welker zitplaatsen op den Sabbathdag kraakten onder het gewigt van achtingswaardigheid, laken en satijn—hij kwam en zeide zijne gebeden op—betamelijk en in afgemetene woorden; doch de stervende liet geen oogenblik den dollar los.

"Ziet gij niet dat ik heenga?" vraagde eindelijk de rijke man, eenen beangsten blik naar den predikant wendende.

De predikant, wiens das allerwitst was, nam een boek met een gouden slot van eene marmeren tafel en las:

"En wederom zeg ik u, het is ligter dat een kemel ga door de ooge eener naalde, dan dat een rijke inga in het koningrijk Gods."

"Wie zeide die woorden—wie—wie?" gilde de stervende hevig, terwijl hij de hand, die den dollar omklemde, tegen den predikant schudde.

De predikant sloeg haastig het blad om en antwoordde niet.

"Waarom hebt gij mij daar nooit van te voren iets van gezegd? Waarom predikt gij daar nooit van, als ik in uwe kerk zat? Waarom niet—waarom niet?"

De predikant antwoordde niet, maar sloeg een ander blad om. Doch de stervende wilde niet rustig zijn.

"Het is ligter, dat een kemel ga door het oog eener naald, dan dat een rijke inga in het koningrijk Gods, niet waar?—Wat moet er dus van mij komen? Ben ik niet rijk? Welken huurder heb ik ooit gespaard, welken schuldenaar heb ik ooit zijne schuld kwijt gescholden? En gij stond daar den eenen Zondag voor, den anderen Zondag na, en predikte voor ons, maar hebt nooit een woord van den kemel gesproken.

De predikant, eene vertroostende plaats zoekende, sloeg haastig de bladen om, en stiet in zijne verwarring op de volgende woorden, die hij voorlas:

"Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over uwe ellendigheden, die over u komen. Uw rijkdom is verrot, en uwe kleederen zijn van de motten gegeten geworden. Uw goud en zilver zijn verroest, en hun roest zal u zijn tot eene getuigenisse, en zal uw vleesch als een vuur verteren; gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen. Ziet, het loon der werklieden, die in uwe landen gemaaid hebben, dat van u verkort is, roept, en het geschrei dergenen, die geoogst hebben is gekomen tot in de ooren des Heeren Zebaoth."

"En toch hebt gij dat nooit voor mij gepredikt!" gilde de stervende.

De predikant, die onbedachtzaam de plaats uit Jacobus had doorgeloopen, welke wij hebben opgegeven, wist niet wat te zeggen. Hij was misschien verschrikt van de doodsche oogen van zijn stervend gemeentelid.

Toen trad de vrouw nader en trachtte hem te troosten, en ook de zoon (die het testament had zitten lezen) beproefde een paar woorden tot opbeuring te zeggen.—En met den dollar in zijne hand zonk bij in den dood. Sprekende van kapitaal, van interest, van kopermijnen, verliet de adem zijne lippen. Zoo stierf hij.

Toen hij koud was, stond de predikant op en vraagde aan den notaris, of de overledene ook iets vermaakt had aan dit of dat liefdadig genootschap, hetwelk op des predikants kerk geënt was?

En zijne vrouw sloot zijne oogen, en trachtte den dollar uit zijne hand te halen, doch te vergeefs. Hij hield dien vast, als of het de eenigste redder was, om hem in de duisternis der eeuwigheid voor te lichten.

En de zoon zat met drooge oogen, en dacht aan de honderd duizenden, die nu de zijnen waren.

Er werd den volgenden dag eene lijkkoets door eenen trein rijtuigen gevolgd, die bijna eene mijl lang was.—Er was een gedrang rondom een open graf, en de predikant hield eene keurige lofrede op de deugd des overledenen.

Er was een gefladder van rouwfloers, en een gerammel van wagens, en—geene tranen. Zij verlieten den dooden en keerden naar het paleis terug, waar de droefheid even spoedig wegstierf, als het rouwfloers van den deurknop verdween.

En in het graf hield de doode hand nog steeds den dollar omklemd.

Eene bank, die nooit bankroet gaat.

Zeker heer, thans te Philadelphia woonachtig, die vroeger op eene buitensporige wijze leefde, was gewoon zijne vrouw, elken Maandag, eene som gelds te geven voor de huishoudelijke uitgaven der week. Hij zeide zijne vrouw nooit iets van zijne zaken, en daar zij hem toereikend bekwaam achtte, om daar zelf acht op te slaan, vraagde zij er nooit naar. Ongeveer vijf jaren na hun huwelijk, ging deze heer, door den eenen of anderen misslag, en de schurkachtigheid van zijnen vertrouwden klerk, plotseling bankroet. en zijn ongeluk werd op de beurs met deelneming vermeld, en, gelijk bij al zulke zaken, daar eindigde de deelneming mede.

De koopman hield de zaak geheim, en het eerste berigt, dat zijne vrouw er van kreeg, was een artikel in de courant. Toen het middageten was afgeloopen, na de ontdekking van de verschrikkelijke waarheid, verzocht zij haren man eenige oogenblikken in de kamer te blijven, daar zij hem iets te zeggen had. Zij verliet de kamer, snelde de trappen op, en kwam kort daarna, met eenen prachtig ingebonden bijbel in de hand, terug. Denzelven haren echtgenoot overreikende, zeide zij:

"George, op den dag onzes huwelijks gaaft gij mij dit kostelijke boek, tot een teeken uwer liefde en eene rijke fontein, tot welke mij op den dag der benaauwdheid te wenden. Deszelfs bladzijden zijn mij onschatbaar geweest, en daar uw gezigt van daag droevig staat, geef ik het u thans weder, opdat gij er eenigen troost uit moogt putten in het uur der droefenis." Daarop verliet zij de kamer.

De koopman opende het boek onverschillig, en er viel eene banknoot uit. Hij nam die op en bekeek dezelve—het was er eene van $10. Hij opende het boek op nieuw, en daar lag eene andere banknoot van hetzelfde bedrag voor hem. Hij opende het bij de eerste bladzijde en bleef tusschen elke twee bladen eene $10 noot vinden, tot hij aan de Openbaringen kwam.—Hij was gered.—Hij schelde en er verscheen eene meid.

"Verzoek mevrouw oogenblikkelijk boven te komen," zeide de koopman.

Mevrouw gehoorzaamde en trad de kamer binnen, met zoo iets tusschen weenen en lagchen op haar gelaat.

"Kaatje! Kaatje! Waar hebt gij dat geld van daan?"

"Wekelijks, gedurende de vijf jaren, die wij gehuwd zijn, van de huishoudelijke uitgaven bezuinigd," was het zedige antwoord. "Elke week legde ik tien van de twintig dollars, die gij mij gaaft, in onze bijbelbank, opdat, als er donkere dagen over ons komen mogten, wij iets zouden hebben, om ons van den wolf te redden."

"Maar waarom het in den bijbel gelegd, Kaatje?"

"Omdat het eene goede bank was, eene bank, die niet plotseling bankroet zal gaan," antwoordde de vrouw.

"Gij zijt een engel," riep de verheugde echtgenoot, haar aan zijn hart drukkende.

En dat is zij. Of zou er nog iemand aan twijfelen?—*Watchman and Evangelist.*

EENE GOED BESTEDE AALMOES.—De bankier Z. zag onlangs in de straat Vivienne te Parijs een fraai stuk zalm te koop gesteld en vraagde naar den prijs. Vijftien franken waren hem echter voor die lekkernij te veel, en hij verwijderde zich. Toen hij den voet op den drempel zijner huisdeur zette, verzocht hem een man van een ellendig voorkomen, wiens vrouw en vier kinderen van honger stierven, om eene aalmoes, en de bankier drukte hem de vijftien franken in de hand, in overweging nemende, dat weldoen goede interesten opbrengt. Om zich zelven voor zijne goede daad te beloonen, keerde hij naar den winkel terug, om thans den zalm te koopen.

"Reeds verkocht," zeide de koopvrouw. "Aan dezen heer hier."

Deze heer was—de bedelaar van daar even.

"Ei," zeide de bankier, "die spijs zal den honger van uw huisgezin toch bezwaarlijk stillen: gij hadt beter gedaan met een goed stuk vleesch te koopen."

"Ach, mijnheer," zeide de bedelaar, zonder verlegen te worden, "gij vergeet, dat het van daag vastendag is."

PROEVE VAN EEN VOLKSWOORDENBOEK:

Leven.—Een tijd om geld te verdienen.

Geld.—Het doel des levens.

Mensch.—Machine om geld te verdienen.

Vrouw.—Machine om geld te verteren.

Kinderen.—Machines om geld aan te besteden

Huishoudelijkheid.—Dingen koopen omdat zij goedkoop zijn, of men die noodig heeft of niet

☞ Vertrouw nooit iets aan eenen jongman: nieuwe emmers lekken. Zeg nooit uw geheim aan eenen ouden man: oude deuren sluiten zelden goed.

☞ Alles is suiker voor den ijdele—zelfs de lof der zotten.

☞ De wereld maakt ons tot praters, maar de eenzaamheid tot denkers.

☞ Een liefhebbend vader tot zijnen zoon.—Ja, New York is de plaats om er te leven op te komen. Kijk maar eens naar James: hij ging er heen zonder eene cent in den zak, en heeft later een bankroet geslagen van honderd en vijftig duizend dollars. Dat is nu wel een bijzonder geval. Ik denk niet, dat gij het zoo ver brengen zult. Maar ik zie niet in, waarom gij, met eerlijkheid en vlijt, binnen eenige jaren niet voor vijftig duizend dollars zoudt kunnen bankroet gaan.

☞ Een matroos viel uit het want van een oorlogschip, ongeveer vijftien of twintig voet, en kwam boven op het hoofd van den eersten luitenant te regt.

"Ellendeling!" zeide de officier, toen hij op gescharreld was, "waar drommel kwam gij van daan?"

"Uit het noorden van Ierland, luitenant."

☞ Een Ier, hoorende vertellen, dat een heer eene steenen doodkist had laten maken, riep uit:

"Bij me ziel, dat's een goed idee! Zoo'n steenen doodkist moet een mensch zijn leeftijd wel duren."

☞ Een kleederzot is als een kaneelboom—de bast is meer waard, dan het gansche ligchaam

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

De Heer A. Stokdijk, Amsterdam, Wisconsin.
" " A. van de Wall, Oostburg, dito.
" " G. P. Feltzer, Sheboygan Falls.
" " D. J. Doornink, Milwaukie, Wis.
" " J. Landaal, Alto, Fond du Lac County.
" " F. Pasdeloup, 59 Clark street, Chicago.
" " G. van der Sijde, Hope, Illinois.
" " M. Jonson, Thornton, Illinois.
Albany, N. Y.
" " A. de Vos, Az. Rochester, N. Y.
" " N. W. A. v. C. Smallenburg, Buffalo.
Paterson, enz., New Jersey.
" " H. Ochsner, Cleveland, Ohio.
" " J. J. Zorge, Cincinnati.
" " J. van de Luijster, Holland, Mich.
Zeeland, Mich.
" " J. Hoedemaker, Kalamazoo, dito.
" " L. Dooge, Grand Rapids, dito.
" " Jac. Muntingh, Pella, Iowa.

☞ De abonnements-prijs op den *Nieuwsbode* is slechts TWEE DOLLARS per jaar, of omtrent VIER CENTS per week! Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij de agenten aan te melden of het geld (in goede bankbiljetten) in eenen brief te sluiten, die *franco* moet gezonden worden aan

J. QUINTUS, Sheboygan Wis.